

# MAGYAR NŐK LAPJA

II. ÉVFOLYAM 11. SZÁM

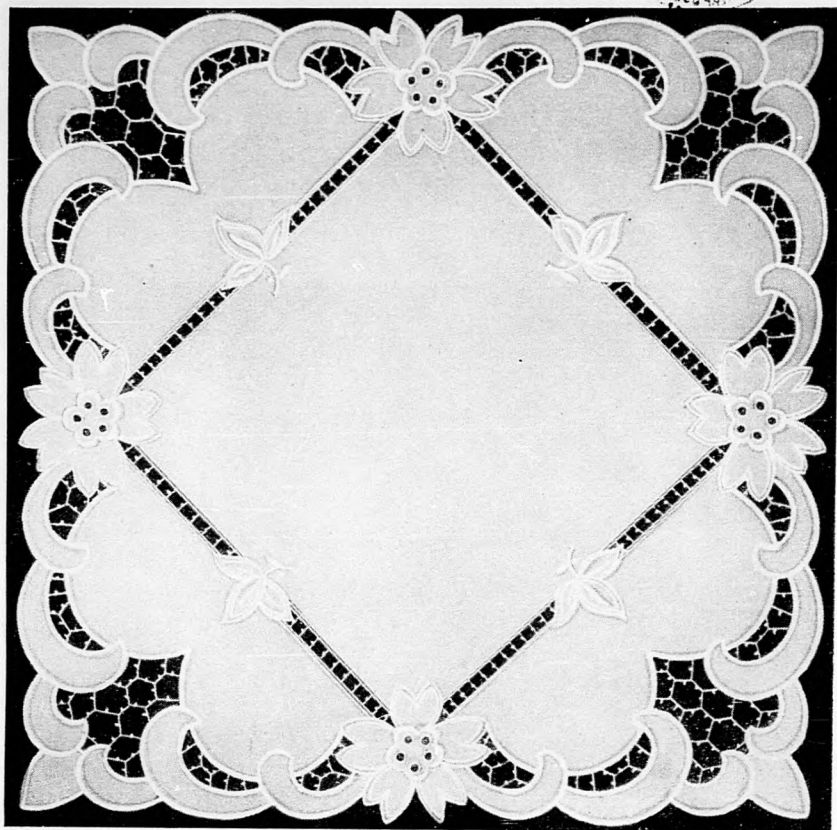
SZERKESZTI PAPP JENŐ

BUDAPEST, 1940 APR. 10



Foto: Veres Budapest V, Dorottya-u. 1.

CSORBA ÉVA MÁRIA

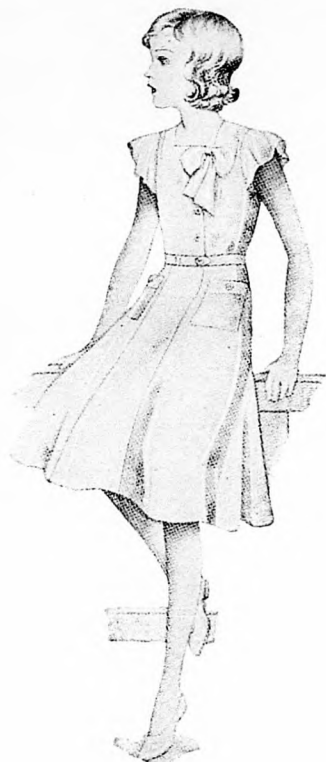


Riseliő miliő

Beszerezhetők a M. U. L. Kézimunkaboltjában  
(Budapest, VI., Teréz-körút 6) Telefon: 121-319



Hímzéssel díszített díványpárna



# MAGYAR NŐK LAPJA

II. ÉVFOLYAM 11. SZÁM

BUDAPEST, 1940 APRILIS 10

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekk száma: 20.334. Előfizetési ár: Magyarországon egész évre, egy darab előrajzolt kézmunkával együtt, 24 P. félévre 12 P. negyedévre 6 P. Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olasz-

S Z E R K E S Z T I  
P A P P J E N Ő

országban: egész évre 30 P. félévre 15 P. negyedévre 7.50 P. Szlovákiában: egész évre 180 Ks., félévre 90 Ks., negyedévre 50 Ks. Romániában: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő, félévre 20 pengő. Egyes szám ára 80 fillér.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42

PAPP JENŐ

## „Nem ilyennek képzeltem...”

Kizakított részletek egy feleség leveléből

Az a válasz legkevésbé sem enyhítheti az ön szenvedéseit, asszonyom, hogy mi sem „ilyenek” képzeltük el az életet. S hogy mindenki „másnak” képzelte el az előtte álló éveket. Az első csalódások után azonban most már alaposan és az egész vonalon likvidálja azokat a hamis képzeteket, amelyeket — mint ön mondja — már polgárista lánykorából cipel magával. Ön a költőket vádolja, hogy félrevezették önt s a művészeket okolja, hogy a lelke csordultig telt meg szépségekkel, holott ön mindebből a csillogó illúzióból alig-alig talál valamit is az életben. Még a szónokoknak is szemrehányást tesz, hogy a fellegekbe ragadták el az ön lelkét. Kétségre vonja az Egyház paradicsomát is és úgy véli, hogy a próféták is tévedtek. Általában elégedetlen az egész világgal és kétségek marossák, mert mint írja: férjétől annyi szeretetet se kap, mint amennyit az ápolónővérek juttatnak minden közkórházi betegnek. Már a templomba se kíséri el önt, ebédnél morózus, este szóztalan, minden mozdulata belső türelmetlenséget leplez. S ön elkullogna a világ végére is, ha tudná, hogy ott gyöngédség várja, teljes megértés, csend, harmónia és mindenekfelett szeretet.

Ezt a vádbeszédet az élet ellen már milliók mondták el és még megszámlálhatatlan fiatal asszony fogja elsírni levelekbe, gyónatószekek hűvös homályába, barátinők fülébe és vadidegen embereknek, akik alig várják, hogy visszajeljenek az ön gyöngédségével. Valamennyien követelődzünk az étellel szemben, különösen ha szerelmesek vagyunk. Hátha még ez a szerelem a férjét ostromolja — hála Istennek! De különösen ebben az esetben óva intem önt attól, hogy ezt megmondja pillanatnyilag morózus férjének, vagy hogy bármiféle formában is éreztesse vele, hogy ön kész „egyetlen jó szavára karjaiba omlni” a mord kényúrnak. Ettől a téves lépéstől mentse meg önt érzékeny önérzete. Várja meg a jó szó megérkezését és engedjen a gyöngéd kérésnek, ha az végre az ura ajkán jelentkezik.

Az az ábrándvilág, amelyet a költők és művészek festettek ön elé műveikben, az nem hazugság, az megvan és éppen olyan örök, mint a valóságos világ, amely „tele van brutális önzéssel, tüskével, bajjal-jajjal és gyógyíthatatlan sebekkel”. Ezt a két világot nem lehet összekeverni. Az előbbire várjuk, a másikat éljük. Aki a kettőt felcseréli s az ábrándokat próbálja élni, az „kancsalul festett egékbe” téved. Azon persze, hogy lépten-nyomon kínos meglepetések érik, folyton csodálkozik és nem apadnak el a könnyei. „Környezetemben sehol se találók támaszt” — panaszkolja és „mindenki csak saját érdeke után fut”. Ön is azt teszi. Ez a való világ. Tegye is. A lehető legrikkábbak azok a nemes emberpéldányok, akik határtalan emelkedettséggel áldozzák fel saját érdekeiket, hogy mások boldoguljanak. Ezek a szentek. És a szerelem legmagasabb izzásában élő emberek, akik képesek a tenyerükön hordani a szeretett lényt, igen sokáig, rendesen addig, míg ez a tenyeren hordott szeretett lény megtanul a saját lábán járni és se nem botlik meg minden kavicsban, se nem vérzi meg magát minden tövisben. Az az örvendetes látvány és az a normális, hogy férj és feleség egymás mellett lépdelnek, egy taktusra és az egyik fél nem kérdőkedik fel minden két órában a másik fél hátára, vagy tenyerére, hogy légy szíves vigyél, mert elfáradtam.

Az a gyöngédség, amelyet ön hiányol, nem párologt el, megvan s önmre vár az zseniális asszonyi feladat, hogy újra felszínre hozza a férjből, ha netalán mélyen elrejtőzött volna. Képtelen „brutalizálásoknak” teszi ki magát a férj is,

temérdek bosszúság éri, amelyeket talán tapintatból hallgat el és száz irányból éri őt is kijózanító csapás. A feleségnek tudnia kell hallgatni. Várja meg, míg magától megszólal a férj. Az ön türelme és hősiessége hamarabb észretéríti őt, mint bárminő szenvedélyes akció, vagy heves jelenet. Teljesen fölösleges az, hogy ön megalázkodjék. Ilyen hiábavaló vallomásoktól már csak azért is tartózkodnia kell, mert a „komisz férfitermészet” valóban van olyan kegyetlen és beképzelt, hogy félremagyarázza az ön jóhiszemű és őszinte békeajánlatát.

Igen, asszonyom, úgy igaz, ahogy ön mondja: „szakadatlan hadviselés hát a házasság?...” Az. Csak az a szerencsénk, hogy ez a „világháború” két jóindulatú fél között zajlik és minden percben úgy kell győzni benne, hogy a legyőzött fél soha ne sajnálja csókkal lezárni az együttélést ezeket a viharos epizódjait. Ha közelebből is ismerhetném önt, megkockáztatnám azt is, hogy nagyobb lelki erő gyűjtésére biztatnám. Így azonban nem ösztönözöm önt erre, mert később úgy is magától ráeszmél, hogy minden szenvedését türethetően megoldhatja ezzel a fényes tulajdonsággal. Amíg azonban egy feleség eljut idáig, bizony sokat kell nyelni. Sok mindenből ki kell ábrándulnia, amit polgárista korában összeszedett. És lehet a gyűjteményben sok értéktelen holmi is. Nézze csak át jól ezt a lelki raktárt.

S amit feleslegesnek tart immár, azt gyorsan dobja ki. Nem féltsem önt attól, hogy a valódi értékeket is kihalítja, mert intelligenciája sugárzó és a szíve is rendben van. Tehát kísérelje meg, hogy először önmagában csináljon rendet s aztán meglátja, hogy a külvilág is zajtalanabban kering majd maga körül.

Egy szép napon férje boldog zavarral fogja önt ismét elkísérni a templomba és az ebédnél se „zongorázik majd mindig a villával”. Dobolni se fog ujjával az asztalon s nem néz ki az ablakon sem a semmibe, hanem bele- nevet az ön mosolygó két szemébe.

# Asszonyok a művészek életében

Orosz asszonyok Zichy Mihály életében

Irta Nagy Mária

— Meglássa, Zichy, hogy önből-Szentpéterváron igen nagy művész lesz, — mondta unszolva Mihajlovna Katarina, — miért gondolkodik, mikor anyám olyan szívesen hívja önt?

— Ilona nagyhercegnő nagyon kegyes... — mormolta a férfi, aztán hirtelen a leány arcába nézett egyenesen, — de ön is akarja, Katja?

— Hiszen tudja, hogy mennyire szeretném tökéletesíteni rajztudásomat. Egész Oroszországban nincs tehetségesebb művész önnél, sem jobb tanár, — felelte a leány, s hogy a férfi kutató pillantását még mindig magán érezte, hirtelen hozzátette, — de kedvesebb sem...

— Köszönöm, Katja, magukkal megyek.

Amikor lesietett a palota lépcsőjén, egyre a leány arcát látta maga előtt, különös vágású, oroszos szemét, ahogyan nézett rá, mikor kimondta: «kedvesebbet sem». Csak ezt várta, csak ezt akarta tudni. Most már egy pillanattal sem habozik. Mi is kötné őt tovább Bécshez? Waldmüllerrel megtanult már mindent, bár színekben nem tudja utolérni, de rajztechnikáival már felül is múlja mesterét. Igazi érvényesülésre úgy sincs tért számára Bécsben. Lám, a pályázati nagy díjat is neki ítélik, de túl fiatalnak találták és magyarnak... inkább ki sem adták a díjat senkinek, semhogy idegennek juttassák. Talán Péterváron másként lesz, talán ott a tehetséget nézik és nem a származást. Anyja szakított vele, mert a festői pályát választotta, nincs senki és semmi, ami visszatartaná. Miért ne menne a szíve után?...

De amit otthon olyan egyszerűnek és szépnek látott, az Szentpéterváron egészen mássá változott. Csak itt értette meg igazán, hogy Katalin: hercegnő és elérhetetlen. Amíg Gleichenberg árnyas fáin sétált, vagy Nizza ragyogó napsütésében szórakoztak, nem érezte azt a szédítő távolságot, amit a cári udvar fényével vetekedő «kis udvar»-nál érzett, amelyet Ilona nagyhercegnő vezetett. Igaz, a tanári álláson kívül most már a hercegnő udvari festője is, de tehetségét apró dolgokra kellett elpazarolnia, holott ő nagy, hatalmas alkotásokról álmodott, hogy Katjának megmutathassa kivételes, művészi tehetségét.

Aztán jött a zuhanás. Nem tudták elég jól titkolni szerelmüket, benne égett a szemükben, kivirágzott a szájukon. Hogy melyikük árulta el, maguk sem tudták. De egy nap mennie kellett állásából, Ilona nagyhercegnő haragjában még Szentpétervárról is el akarta távolítani. De Zichy nem tudta elhagyni a várost. Hova is ment volna? Anyjához nem akart menni, míg előbb meg nem mutatja, hogy boldogul a maga választotta pályán, különben is otthon a szabadságharc leveretése után a Bach-korszak nyomasztó évei nehezedtek az országra, nem volt tér az érvényesülésre. Tehát maradt. Amikor elfogyott a pénze, bedílt egy fényképészhez retoucheurnak. Nehéz napjai voltak, sokszor éhezett, fázott, de nem csüggedt, érezte erejét és tehetségét, amellyel előbb-többé célt kell érnie.

Ezekben a nehéz időkben állott mellette egy orosz leány, Ersoff Alexandra. Az egyszerű családból származó szép polgárlány szeretetet nyújtott felé és békés otthont. Ne féljen hát Ilona nagyhercegnő attól, hogy Péterváron marad és hogy vakmerőn túl magasra találja vetni a szemét, nem, már határozott: feleségül veszi a szőke diáklányt. S mintha csak az a leány néző, kedves, kék szem szerencsét hozott volna. A műterembe ellátogató előkelőségek nemcsak fényképet, hanem festményt is rendelnek nála. A képek tetszenek, eljutnak egészen Miklós cárig, aki meg akarja ismerni a művészt. És többé nem is akarja elengedni maga mellől: a cár udvari festője lesz.

Elismertetés, dicsőség, pénz, békés családi élet egyszerre hullanak a lába elé. Rengeteg munka, a cárt mindenhová elkíséri és minden ünnepélyt, vadászatot, esküvőt, temetést az ő ecsetje örökíti meg az udvar számára. Gyönyörű lakása van, tenger mükinccse, szépen fejlődő gyermekei és az otthoniak is boldogok, hogy a legkitünőbb állást elnyerhette tehetségével. Miért nem tud mégsem megelégedett lenni? A kívülről nézők nem látják, de ő érzé, tudja, hogy istendáldotta tehetségét apró, sokszor megalázó munkákra szórja szét ahelyett, hogy nagy alkotásokba tömörítene, mint Munkácsy...

Párizsba kellene menni, talán ott sikerülne...

Megváltik a cári udvartól, ott hagyja biztos kenyerét egy álomért. Családját hazaviszi zalai birtokára, ő maga Párizsba utazik, hogy meghódítsa a művészek városát. De a fogadtatásban csalódott. Párizsban már van egy fejedelme: Munkácsy, az ő nevét nem lehet elhomályosítani. Nagy képeit nem érték meg. Hiszen mindig valami nagy gondolatot akart kifejezni, valami elvont eszmét akart az ecsetje alá kényszeríteni, amelyet eddig csak a szó örökített meg. Olyan területet akart a festészet számára meghódítani, amely már túlment a színek és vonalak kifejező erején. Ezért nem is sikerülhettek nagy képei, mint pl. a «Pusztítás diadala», amelyet ki is tiltottak a francia fővárosból, mert az igazságot túlságos meztelenül vágta az emberek arcába. Annál nagyobbabnak tartották mint illusztrátort, egyenesen a világ-hírű Gustave Doré mellé helyezték.

Ha Zichy családott is a franciákban, annál nagyobb szeretettel vették körül honfitársai. Egyszerre erősen és mélyen kezdte érezni magyarságát. Szállóige lett a párizsi magyarok között:

«Ha esetleg névlegyedtet otthon felejtetted volna, írd fel egy darab papírra: — Magyar vagyok! — s ő e szavakkal fog fogadni: — Isten hozott, barátom!»

Itt, Párizsban találkozik aztán a harmadik orosz nővel, aki hatással volt életére. Mary Etlinger, a cár udvari orvosának a leánya. Tulaidonképpen már Péterváron tizenkét éves korában tanítványa volt a különleges tehetségű, szellemes Mary, aki azért ment ki Párizsba, hogy Zichynél tovább képezze magát. Az ekkor tizenhét éves, csodaszép lány ettől kezdve tíz éven át kísérője lesz Zichynek. Hogy szerelem volt-e, vagy csak eszményi rajongás, azt nem tudta eldönteni a rágalmozó külvilág. Mindenesetre az utóbbi mellett dönt az, hogy mikor Zichy hazatér zalai

birtokára családiához, Mary ide is elkíséri.

Harminchat külföldön töltött év után először tér haza azzal az elhatározással, hogy itthon telepszik le. Egymástól rajzolja gyönyörű képeit Arany balladához, Toldihoz, az Ember Tragédiájához, de ezek megint csak apró munkák, valami nagy megrendelésre vágyik. Ekkor fölkerik az oroszok, hogy Lermontov műveit illusztrálja. Kaukázusba utazik helyszíni tanulmányra, Mary, mint tanítványa, ide is elkíséri, aki itt aztán egy kaukázusi hercegnek lesz a felesége. Újra kezdődik az ünnepeltetés, az otthoni egyhangú, sívár napok után kétszeresen érzi az oroszok feléje áradó szeretetét. Itt töltötte élete legnagyobb részét, fiatalságának lázas, gyönyörű napjait, ezer elszakíthatatlan szál köti Pétervárhoz, jobban, mint hazájához, ahol nem akarták megbecsülni tehetségét. Amikor III. Sándor cár magához hívja, örömmel tesz eleget a meghívásnak és újra vállalja az udvari festő állását, amely most a cár meleg barátságát is jelenti. Az udvari élet hű krónikása lesz és az orosz és magyar könyvekhez rajzolja szebbnél szebb illusztrációit. Családjával hűségesen vált levelet, de tanítványa, ápolója, gondozója öreg napjaira ismét egy orosz asszony, a negyedik: Anna Alexandrovna Gousewa. Ő van mellette, amikor hazaiától távol örök álmra hunyja a szemét, a legnagyobb magyar álmodó, aki a gondolatot, az elérhetlent, a megfoghatatlan eszményeket akarta ecsetjével a színek és vonalak látható világába kényszeríteni.



1. Sárközi himzéssel díszített selyemruha.  
2. Bihari szürmintás kosztüm.

Nyíró József

## EGYSZER ŰEN

Állok az ablaknál és nézem a hóhullást. Elgyöngyörködöm benne, mint a gyermek. A kucsmástetejű hegyi házakat félig betemette a hó. Szűz, szent, szép és tiszta minden. Ember, állat alig jár az utcán. Szép a világ a sejtelmes, finom hővérésben. A hegyek, erdők fehér tömegei belevesznek a ködös égbe, a torony boldogan szédül a csendben. Nem szabad mozdulni, mikor esik a hó. Szinte bánk, mikor hallom, hogy valaki az ajtó előtt veri a csizmáját, hogy lerágja a havat róla.

— Te vagy az, Dénes? — ismerem meg.

A Márton Káruj legénkéje.

— Mit akarsz?

A kölyök szípop, s markássza a vizes sapkáját.

— Engem a vén Máté Dani bá küldött s aszonta, hogy a tisztelendúr ebbehejbe menjen s adja fel neki az utolsó kenetet, mert hal meg!

— Hát beteg?

— A kell, hogy legyen, — pislog fel a gyermek tisztelettel, — ha meg akar halni! Neköm az ablakon kiáltott ki, hogy szóljak bé a tisztelendúrhoz.

— Eredj csak, fiam, mindjárt megyek én is!

Alig bírok átlábolni a havon a templomba, hogy magamhoz vegyem az oltári szent-séget s a szentelt olajokat. Fehér karinget veszek magamra, fehér stólát a vállaimra, a feketé birétumot a fejembe nyomom. Nincs aki segítsek, de nem is kell. Meggyújtok két gyertyát az oltáron és félig fagyott ujjakkal fordítom a szentséghez ajtaját. A kehely kitaranjlik belőle. Térdet hajtok és az ezüst szelencébe rejtem az Urat. Egyik kezemben csengetyű és egyet-egyet csenditve megyek végig az utcán. Néhány asszony, ember, kivel találkozom, a hóba térdel, míg elhalad mellettük az Úrjézus.

Pár perc alatt teljesen fehér leszek magam is a hótól, amely már csizmaszárig ér. A Máté Dani kapuja előtt újra csenditék, hogy hallják meg odabenn is és készüljenek a fogadásra, de szinte megütött a guta, mikor láttam, hogy a haladokló öreg ember ingben-gatyában, hajadonfővel, meztől malacokat téringet a hóban.

— Menjen csak bé a házba tisztelendúr, mert mindjárt jövök én es. Ezek a fene malacok kironottak s éppen csak bérekesztém.

Elkomorodom, mert szentségpivőnek nem szabad haragudnia és elhatározom, hogy keményen megfeddem az embert, hogy a szent dologból tréfát űzött.

Meglep, hogy a «ház»-ban minden elő van készítve az Úrjézus fogadására. Két öreg gyertyatartóban két szálacska új gyertya, az asztalon friss, szöttes fehér abrosz, tányérkában só és kenyérbél. Mire a gyertyákat meggyújtom, már jön is az öreg a futatól szuszogva, havasan, vizesen.

— Cseppet megvárakoztatám! — barátságoskodik. — Így van az ember, kinek senkije sincs.

Fát tesz a tűzre, mosolyog, de én keményen szidni kezdem:

— Tudja-e, Dani bá, hogy maga most nagy bünt követett el?

— En ugyanbiza mivel? — álmélikodik.

— Azt hazudta, hogy halálos beteg és ide fársztotta az Úrjézust.

— Ki mondta a tisztelendúrnak, hogy én nem vagyok halálos beteg?... No osztán effélt ne halljak!... Lásson csak el a szentségekkel, mert nekem nincs több hátra félóránál. Olyan szépen meghalok, mint a pinty.

Meghökkenem, olyan valóságos meggyőződésrel mondta.

— Honnan tudja? — kétségeskedtem.

— Azzal maga ne törődjék, csak végezze a dolgát! Éppen csak addig várjon, míg lefejszem!

— Az ingéből kirázza a havat, vizes orcáit karjaival megtörli és komótosan bebújik az ágyba.

— Kezdheti, tisztelendúr! — figyelmeztetett kedvesen.

— Hohó! Az nem úgy megy! — riasztottam rá. — Előbb meg kell győződnöm, hogy halálos beteg-e. Addig nem szabad az utolsó kenetet feladnom! Mutassa a pulzusát! Van-e láza?

— Nincs! — ijed meg az öreg ember. — Nem érzem, hogy forróságom volna.

Tényleg a pulzusa rendes. Inkább kevesebb, mint több.

— Hol fáj? — tudakozódok.

— Nekem az égvilágon sehosem!

— Mikor volt utoljára nagybeteg?

— En az életemben sohasem! Mért lettem volna?

— Hány esztendő?

— Hatvanhettében születtem, számítsa ki a tisztelendő úr!... Mért kérdi?

Intek, hogy fogja be a száját.

— Ki mondta magának, hogy meg fog halni?

— Neköm senkisé! Tegnap óta nem is beszéltem senkivel.

— Akkor honnan sejtí, hogy meghál?

— Az öreg kezd haragudni.

— En nem sejtetek semmit. En bizonyosan tudom, hogy meghalok... Addig tölteti az időt, míg itt hírtelen megmúrálok s osztán futhat a lelkem után! Végezze a kötelességet s egyébbel ne törődjék!

— Az nem úgy van! — dühösködök. — Nekem meg kell győződnöm...

— Ha felfordultam, meggyőződhetik! — kacag mérgesen. — Appedig olyan bizonyos,

hogy félórán belül felfordulok, mint hogy Isten van az égben.

Ilyen konok biztóságot nem láttam az életben. Ez már szinte félelmetes. Igyekszem megfejteni a titkát. Másal nem tudom megmagyarázni, csak az őszönnel. Mindegy. Ha már ide jöttem, legalább meggyóntatom s megáldoztatom.

— Vizsgálja meg a lelkiismeretét! — mondom neki. — Adok néhány percet.

— En készen vagyok! — azt mondja komolyan s két ráncos, fekete kezét imádságra kulcsolja a cserge felett. — Kezdheti, tisztelendúr!

A fejéhez űlök, violaszínűre fordított stólával a vállaimon és hallgatom, hogyan ver a szó az öreg száján.

«Gyónon a mindenható Istennek...»

Míntha kicserélték volna, a vénember egyszerre megváltozik. Hit és töredelem száll a lelkébe, orcája elkomorodik és jenséges alzáttal lép Isten színe elé. A kicsi parasztajlékot is betölti a szentség illata és hangulata. Elmélyül egyszerre benne minden, a tűz is csak remege mer égni a tűzhelyen, a vén pohárszék alázatosan meghajtja fejét és minden érzi, hogy itt van Krisztus.

Az öreg ember apadt, mély, vörös szemgödreibben két nagy, szintelen könnycsepp támad az örömtől, mikor magához veszi az Urat.

— Legyen hála az Istennek, hogy megérhetém! — áldáozdik.

Magam is meghatva élvezem örömet és érzem a kegyelem gyönyörű, meleg per-cit.

— Ha állapota rosszabbra fordul, — mondom az öreg embernek, — a szent kenet szentségében is részeltetem. Riadtan, szinte kétségbeesetten ragadja meg a kezemet.

— Csak nem akar anélkül hagyni! Adja fel most!

Némán rázom a fejemet, hogy nem lehet.

Az egyház parancsa világos. Nem tehetem!

— A lelkire tudná venni, hogy anélkül menjek a másvilágra? — igyekszik rám ijesztini Dani bá.

— Nem megy maga még a másvilágra! — mosolygok.

— En bizonyosan igen! — kiáltja türelmetlenül az öreg és felfogott kézzel kezd kérlelni. Teljesen megalázta magát, füt-ját ígér, rémült és reszket, tökéletesen odavan, hogy a szent kenet szentsége nélkül kell Isten elé állania. Végül magam is megtántorodom. Nem lehet kitérni előle.

Elhatározom, hogy feltételesen részesítem a haladoklók szentségében.

Az öreg székely megreme a boldogságtól, mikor a két ujjam között tartott vattát meglátja, szentelt olajtól fénylő ujjam homlokához közeledik és lelkébe hullanak a szertartás szép ígí:

«Ezen szent kenet és az ő legkegyelmesebb könyörületessége által bocsása meg neked az Isten, amit látás által vétkezél... amit hallás által... amit szaglás által... amit izlés és beszéd által... amit érintéssel, járással és ágyék által...»

A bűn hét kapuja: a szemek, fül, orr, száj, kezek, lábak és ágyék megtisztul.

Percekig nem tudunk szólni a meghatoltástól, sem ő, sem én. Tekintete kitéved az ablakon a néma, szép havas világba.

— Szép időt kaptam! — azt mondja nyugodtan.

A másvilági úthoz kapott szép időt. Tiszta gusz-tus a lelkének ilyen fehérségben, tisztóságban elszállni. Félve rápillant az órára és azt mondja:

— Még van egy fértáj óram!

Legyintek, hogy bolondokat beszél, sőt vakmerőség, Isten ellen való vétek, amit mond. Figyelmeztetem is rá, de ő csak int, hogy tudja, amit tud.

— Honnan tudja? — csattanok fel, mert ami sok, az sok.

Mégis elhatározza, hogy megmondja.

— De nehogy szóljon valakinek a tisztelendúr!

— Dehogy szólók!

— Hajoljon közelebb!

Oda hajolok és csak azután suttintja meg:

— Tegnap éccaká itthon volt az asszony.

— Az asszony? — lepődöm meg.

Az öreg bólint.

— Éppen úgy űlt a fejemhez, mint a tisztelendúr... Kétszer is megszólított, míg felébredtem.

— Tán nem te vagy, Rózi? — kérdeztem tőle halkán, kételkedéssel.  
 — Ez én! — aszondja.  
 — Hát haza jöttél?  
 — Haza.  
 — Jól tetted! — örvendeztem neki.  
 Tizenhét esztendeje, hogy meghót, azóta egyszer sem volt itthon. Hát hogyan ör-  
 vendtettem volna.  
 — Tedd kényelembe magad! — mondom.  
 — Sokáig nem ülök, — azt mondja. — Hát mi jóba jársz? — kérdezem.  
 — Csak figyelmeztetni akarlak, — aszondja, — hogy készüljess, mert a te  
 időd es elérkezett... Neked es jönnöd kell!... Holnap délelőtt tizenegy órakor  
 meghalsz!  
 — Nono! — ijedtem meg. — Azt te honnan tudhatod?  
 — Számár embőr kérdez effélit, — szidott meg.  
 — Aztán muszáj menni? — vakartam a fejemet.  
 — Muszáj.  
 — Az elég baj. Dolgom lett volna.  
 — Eleget kinlódttál az életben! — vigasztalt az asszony. — Neked es ideje, hogy  
 megnyugodj.  
 — Tiszta igaz! — mondom. — Köszönöm, hogy szóltál!  
 Hirtelen egyetmást el is rendezett a házban. A ládából kikereszte a hálóingemet, meg-  
 parancsolta, hogy az innapi harisnyámat húzzam fel, a csizmán legyen jól kivikszolva,  
 mosdjam meg, beretválkozzam meg s úgy készítsem elő magamat, mintha a templomba  
 mennék, hogy ne valljon szeggyent velem a másvilágon.  
 — Btíz csak réám! — nyugtattam meg. — Hát már méssz es? — kérdeztem, mert  
 láttam, hogy készülődik.  
 — Itt az ideje! — aszondja. Az ajtóból még visszaszólt: — Aztán amit mondlam,  
 ne felejtésd el!  
 — Szóval tizenegykor! — mosolygok az egyszerűsége, mert az ilyen öreg emberek  
 szellemileg rendszeres meggennyűlnek.  
 — Én megyek is, Dani bá!  
 Illedelmesen megköszönte, hogy vele fáradtam, kért, hogyha kimentem, a kaput jól  
 zárja be a kilincsbé, s osztán szép prédikációt mondjak fölőtte. Azzal falnak fordult  
 s elszenderedett.  
 Nem telt bele fél óra s már harangoztak az öreg Dani bá lelkiüdvösségéért...  
 Ne legyen Nyírő József a becsületes nevem, ha nem így történt!...

## A Z A P R Ó D

Gyönyörű május köszöntött az Úrnak 1580. esztendejében Párizs népére.

Valois Henrik, „az asszonykirály“ a gyönyörű Navarrai Margit ura és parancsolója,  
 hálszobájá ablakában állt és lenézett a parkba. Lenn kergetőztek apródjai az aranyhajú  
 „mignonok“, nyegle legénykéek, akik csak a játéknak és semmittevésnek éltek. A ki-  
 rályné utálta a bodroshajú gyerkőcöket, akik udvari bolondok módjára ugráltak királyuk  
 oldalán.

A király elégedetten mosolygott le az apróokra, akik táncosléptekkel billegtek fel alá  
 a kertben, s egy gitáros olvadó muzsikájára sarabandot lejettek. Így tanultak a férfiú  
 kellemetességet és bájt, nem is óhajtottak mást, mint ügyes táncos apróoknak lenni!  
 Harminc szőke fiú, tizenhatéves valamennyi. Boldogok is voltak a maguk módja szerint  
 mind a harmincan. Harminc ifjú között csak egy állt dacosan, keményen meg a kert  
 közepén. Künn a kert rácsa mögött hívogva nézte a nép a szőke mignonokat.

A kör közepén állott Blondin, az első táncos. Ajkából kiserkedt a vér dühében. Nem  
 akart táncolni. A gitáros hiába pengette húrjait, s az apróok hiába nógatták a fiút  
 táncra, bókra. A májusi szellő egyre csókolgatta az apróok csipkebodrának habját, de  
 Blondin csak állt némán, magába mélyedve, földreszegzett szemmel. Nem akart táncolni,  
 nem es nem!

A király lekiáltott:

— Blondin, fiacskám, tán beteg vagy?

Blondinnak az arcába szökött a vére. Megfordult és egy jól irányzott ütással a földre  
 terítette a hozzá legközelebb álló apródot.

Vér, rémüldöztek az apróok. A király borzongott, mint egy ideges úrhölgy, s az  
 udvarnokok karjukba kapták a vérző apródot. Mint a kiverit bika, úgy menekült el az  
 erdő mélyébe Blondin. Hogy a vért meglátta, első percben ő maga is megrémült. Aztán  
 valami új és ismeretlen erő lett úrrá rajta.

A patak tükreben meglátta lengő aranyhaját. Vadul fölkiáltott.

— Asszonnyá tettek!

Es tépte az arancsillagosú fűrtöket. Utálta önönzéségét. Cafatokban csüngött már  
 róla a selyem és csipke, tükse megverzte, hozót megtépte, amikor fáradtan és kissé  
 megbékélten leült egy galagonyabokor tövébe pihenni.

— Lássuk csak, — gondolta Blondin —, mi történt velem tulajdonképpen.

Nem tudta. Tegnap még vidáman figyelte a selyem zizegését, dologtalan, túlságosan  
 ápoltt ujjai csipkével, bársonnyal babráltak, tegnap még boldogan izlelte a tánc örömet,  
 a muzsika simogató édességét. Tegnap még gyermek volt. A patak ezüst vizében apró  
 halak suhantak föl és alá. Blondin gyönyörrel nézte őket. Úgy érezte, először látja az  
 erdő életét. A halak párosával illantak a víz medrében, egyik hullám tarajáról a másikra.  
 Édes kettesben. Így látta Blondin. Mintha ölelték volna egymást, apró, karcú testük  
 lágyan suhant tova a kristályvízben.

Az apród megremegett. Az ezüsthajú halak valamire emlékeztették, ami szintén ezüstös,  
 csillogó és kristálytisza. Vaudemont Louise, a királyné első udvarhölgyének ezüstszőke  
 hajára gondolt. Louisere, aki szintén tizenhatéves, alabástrombőrű, kékszemű és Joyeuse  
 herceg menyasszonya. Blondin keze öklöbbszorult. Az a vérbeszorult öklöcsapás az imént  
 egy ártatlant ért. Az a kegyetlen ütés Joyeuxnek szólt, akit alig néhány hete még  
 Robertnek hívtak. Csak így egyszerűen Robertnek. A király apródjai közt a legutolsó

sorban állott, míg aztán egy holdas estén,  
 a kastély terraszán egy dalt énekelt a „leg-  
 szebb királyról“. Alázatos mosolygása, édes-  
 kés hangja, utálatos hízelkedése megfogta  
 Henri de Valois hiú szívét és hercegi  
 rangra emelte. Vidám herceg lett a neve,  
 prince Joyeux. Es Blondin ime a hercegi  
 menyasszony ezüsthajáról álmodott... A  
 patak alig néhány lépésnyire mélyvízű  
 tóba ömlött. Pirocsorú hatútyúk uszkáltak  
 a smaragdszínű vízen. Arany delfinek,  
 karcú csónakok ringatóztak a hullámokon.  
 Az egyik aranyozott delfin bársonypárná-  
 ján karcú leány ült. Blondin messziről  
 megismerte, pedig egyebet se látott belőle,  
 mint ezüstszőke hajkoronáját... Szében  
 ékesítette a kamea-arcot ez a sugárzó gló-  
 ria Joyeux herceg koronájánál!  
 Egyszerre csak, hogy, hogy nem, ott volt  
 előtte a delfin.

— Jöjj közelebb, Blondin, — kérlelte lá-  
 gyan a leány. — Ketten is efferünk a csó-  
 nakban. Az apród szeme villámokat szórt.

— Csak maradj te Roberted mellett!  
 Joyeux hercegné leszel!

— Milyen férfi voltál, Blondin, mikor dac-  
 osan és szomorúan ott álltál a kör közep-  
 én, — suttozta Louise.

— Láttál? — kérdezte a fiú.

— Az ablakból, — felelte a leány. — Es  
 úgy csodálatok. Te vagy a legerősebb  
 mindnyájuk között, Blondin!

Ekkor a fiú gyöngéden magához ölelte a  
 leányt.

— Szökjünk meg, Louise, az erdőbe.

— Mi ketten egy szénégető kunyhójában  
 is megférünk, — ábrándozott Louise.

— Most mindjárt, — sürgette a fiú.

— Nem, — borzongott a leány, — még  
 ma éjjel ne!

Még egyszer vágyott selymes ágyasházában  
 aludni, még csak egyszer, illatos, langyos  
 vízben fürödni. Aztán már csak az erdei  
 patak lesz a tükre és durva daróc a ru-  
 hája... Blondin lehajította fejét és fájdál-  
 masan sóhajtott. Egy fekete csónak suhant  
 melléjük. Észre se vették. Robert ült  
 benne. Ki hitte volna, hogy a lánykező  
 mignonnak, Joyeux újdonsült hercegeinek  
 olyan erős a szorítása. Hátúról emelte ki  
 Blondint az arany delfinből...

A tó víze nagyot csobbant és Blondin le-  
 hűnyt szemmel feküdt a tó fenekén.  
 Az apródot csak táncolni tanították  
 Valois Henri udvarában, meg lantot pen-  
 getni. Úszni nem tudott egyik se.

Louise dideregve húzta magára selyem-  
 takaróját, akkor éjjel, Blondin, a szőke  
 apród is aludt mélyen, halak és csigák  
 társaságában a tó fenekén. Vaudemont  
 Louise hajnalban dideregve ébredt. A csa-  
 logány zokogó trillái felébresztették ne-  
 héz álmából. Elmosolyodott. Arra kellett  
 gondolnia, hogy milyen furcsa lesz majd,  
 ha reggel érte jönnek az öltöztető asszo-  
 nyok, hogy esküvői köntösébe öltöztessék.  
 Fogta gyémántosnyelű damaszusi törét,  
 kedvtelven csillogtatta a kelő nap fényé-  
 ben, aztán markolatig bedőföfte hevesen  
 dobogó szerelmes szívébe...

Gáspár Margit

**Kérjük kedves  
 Előfizetőinket,**

hogy az esedékes könyvaján-  
 dékaink postaköltségére, akár  
 az előfizetési díjjal egyidejű-  
 leg, akár külön levélben, 20 fil-  
 lér értékű postabélyeget mél-  
 tóztassanak küldeni. Teljes hisz-  
 tellettel: A KIADÓHIVATAL

# GYEREKEK

Maris szipogva hajtja a lovat a dülön. Néha odanyúl visszakézzel a szeméhez. Végigtörli arcán a könny meleg esőjét. S elmondja immáron századszor:

— Jaj, minek is mentem férjhez!

Maris vékony, pirosarcú asszony. Az ősszel mult tizenöt éves. Alig, hogy kimult az iskolából, már a fejére is tették a menyasszonyi koszorút. És odavezették fátyolosan az oltár elé Lévai Palival, aki attól kezdve a hites ura. És azóta úgy élnek ketten kiut a kocsorosi tanyán, mint a törpék a mesében. Minden másnap mákostészttát esznek porcukorral. A reggelijük lekvároskenyér. A vacsorájuk csokoládé. Az is előfordul, hogy hoznak a városból egy kosár cukrázstészttát s amíg abban tart, úgy eszik kenyérral a krémest, mint az álom. És ilyen gyönyörűséges életsor után ma odaért az álláspont, hogy Maris egyre azt hajtja:

— Jaj, minek is mentem férjhez!

Frissillatú, ragyogó nyári reggel van. A röges úton a kocsí úgy hanyódik, mint a veszedelem. A derékban a tejeskannák összeverik pohos hasukat. De Maris most nem hall, nem lát, csak azon tűnődik, mi lesz, ha megtudja az ura, hogy a kocsiról ellopták az egyik kanna tejet, meg a kétliteres fazék tejfölt?

Reggel valami betyár vagy az úton, vagy bent a városban odasettenkedett a kocsíhoz. Leemelte az egyik kanna tejet, meg a tejfölt. S úgy eltűnt, mint a lyukban az ürge. Ezért mondja most Maris, ahogy hazafelé kocogtat, hogy jaj, minek is mentem férjhez. Maris most meglátja a tanyát, mely ragyog az aranyfényben. Egyszerre beleszúr az ijedség.

— Mit szól ehhez a nagy kárhoz Pali?

— Káromkodni fog. Ősze is vesz velem, — suttogja maga elé és arra gondol, hogy valami okosat kellene csinálni. De mit? Új kannát nem vehet. Kölcsön sem kérhet, mert az ura az első pillanatban megismerné az idegen jószágot. Nem marad hátra más, meg kell mondani az igazságot. Legyen, ami lesz.

Maris remegve gondol az urára. Mert Pali nagyon komoly ám. Nem hiába, hogy betöltötte a tizennyolcadik esztendőit, már a bajusza is kezd látszani. És ha ilyen veszteségféle éri a tanyát, akkor megvadul és üt, vág, mint a bolond.

— Jaj, minek is mentem férjhez, — néz Maris egyre ijedtebben a tanyájukra és legjobban szeretne visszafordulni. A tanya egyre közeledik. Hiába megy a ló olyan lassan, mint a beteg csiga. Jönnek a kazlak is, nagy suta fejűkkel. Jönnek a vigyorgó fák is, a kacagó ablakok, minden, minden.

Mire felשמל elgondolkozásából, a kutyák már ráköszönnek a kocsíra. A béres kicammog. És lassan kezdi kifogni a lovat.

Maris óvatosan leszáll. Az urát keresi a pillantása. Hol van? Három hónapja, mióta megesküdtek, mindig kijött eléje a kocsíhoz. Lesegítette. Karonfogta. Takarosan megcsókolta. Most pedig nincs sem segítés, sem karonfogás, sem csók.

Maris izgatottan indul a tanya felé. Mohón nyit be a szobába.

Mikor meglátja az urát, rámosolyog.

— Jónapot.

Azzal veti le a kendőket. S nézi Palit. Mi lelte? Miért nem fogadja a köszöntését? Talán már tudja a nagy esetet?

— Mi a bajod, Pali? — kérdezi sokára csendesén.

— Ez ni, — vág az asztalra az ember egy írást úgy, hogy az egész ház belerendül. — Hogy tartozol te a boltosnak harminc pengővel? Azt mondd meg!

Maris elsápad. Olyan lesz, mint a szalma.

— Az izén..... a disznót mikor vágtuk..... akkor irattam fel a bevalót....., oszt elfelejtettem kifizetni..... — dadogja.

— Hazudsz, Maris! Itt a papíron az áll, hogy mióta idekerültél, minden nap hol tízdeka cukor, hol egy koszorú füge, hol csokoládé, hol meg mogoró került a boltban a koszaradba! — kiablálja az ember mérgesen. — Pénzed nem volt. Adósságra vetted, amit elnyalakodtál. Így szaporodott fel a tartozásod harminc pengőre!

Az asszony úgy érzi, forró vízzel zuhantották végig. Nem mer válaszolni, mert tudja, mind igazság, amit az ura mond. Eddig minden áldott nap, amikor széthordta a városban a tejet, bement a boltba. Vett magának valami édesfélét. És felíratta. Úgy gondolta, majd csak lesz egy kis dugottpénze, amiből az egészet kifizeti. De hát pénz nem került. Az adósság megmaradt. És most a boltos kiküldte az urának az írást.

— Ilyen szégyent hozol a fejemre! Adósságot csinálsz a hátam mögött! — veri az ember ismét az asztalt.

— Ne fájjon magának annyira az a pár garas! — nyel nagyokat az asszony. — Inkább megkérem édesanyámtól.

A társalgást nem lehet tovább folytatni, mert a béres hozza a kannát. Leteszi a kemence elé. Lévai Pali odanéz. Rámordul a legényre.

— A nagy kannát mért nem hoztad be?

— Azért, mert az nem volt a kocsin. — húzza fel a vállát a legény és kismordfald.

— Hol a nagy kanna? — néz Pali az asszonyra szúrósan.

Maris nem bírja tovább. Kirobban belőle a sírás. Rádól az ágyra és úgy jajgatja:

— Ellopták! Lelőpták a kocsiról a tejfőllel együtt!

Az ember erre úgy pattan fel a lócáról, mintha tűzben ült volna.

— Nem csodálom! — ordítja hadonászva. — Amíg te a csokoládét válogatod, addig azt vehetnek le a kocsiról, amit akarnak!

Maris erre a szólásra még jobban sír. És nem tudja, mit kellene most tenni. Hazaszaladjon az anyjához? Itthagya az urát? Vagy várja meg, amíg az nekimegy és megveri? Mert, hogy ezután verés következik, az olyan bizonyos, mint a hurka végén a cövek. Harminc pengőt, egy tejeskannát és egy tejfőlös köcsögöt nem lehet ájtatosan megúszni. Az asszony összehúzódik. Várja az első ütést. Elhatározza, amint az ura keze hozzáér, felugrik. Belevág az arcába. Aztán kirohan. És elmegey innen örökre.

Csikorgó, keserves pillanat következik. Lévai Pali feláll. Felemeli a kezét. Nagyt ordít.

— Állj elébem, Maris!... Állj elébem!... Az asszony feláll. Szembenéz a férjével, a lányosarcú, tizennyolc éves gazdával, aki csak kérvénnyel vehette el őt s aki most meg akarja verni. Pali is rábámul az asszonyára. Milyen vékony, milyen kisbahás az arca. Nem is csoda. Mindössze tizenöt éves. És most ő ezért akarja megverni, mert szegény szereti a csokoládét. Palinak a csokoládéra való gondolástól összefut a szájában a nyál. Nem is rossz az, egye ki a fene, állapítja meg magában.

— Ne bógj! — kiáltja nagyot nyelve.

— De bögök! Ha magának annyit se érök, mint harminc pengő, meg mint egy rossz kanna, akkor el is megyek haza! — feleli az asszony.

Pali megfogja a Maris kezét. Megszorítja kegyetlenül.

— Én nem a kannáért, vagy a pénzért vagyok mérges! — csikorgatja rá a fogát.

— Hát miért?

— Azért, hogy meg tudtad állni, hogy nekem sohse hoztál se a cukorból, se a csokoládéból, — húzta magához lassan a bűnös asszonyt a ház tizennyolcéves ura és nagyokat nyelt újra a kíváncsalmótól. A Maris szemében hirtelen kisüt a könnynek mögül a nap.

— Ezután mindig hozok, — nevet rá az emberére s a zsebből előkötör két szem cukrot. — Nesze a kóstoló.

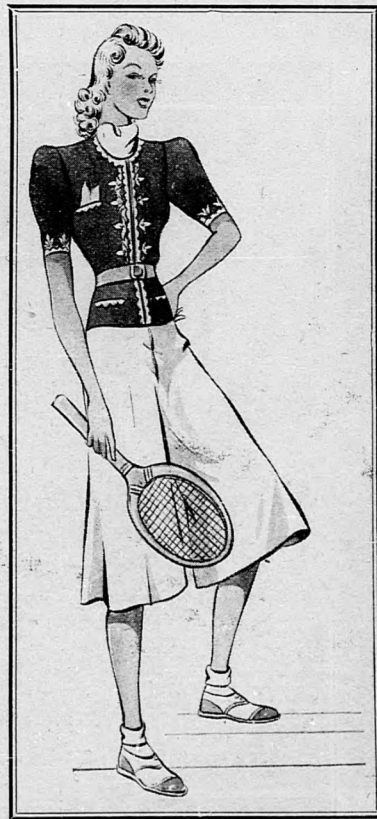
Pali boldogan kezdi ropogtatni a cukrot. S megfenyegeti az asszonyt.

— De azért a kannákra is vigyázhatnál ám egy kicsit!

S a kis szóban aranyfény ömlik el.

A kemence mögött a boldogság kezd duruzsolni.

Gyomay György



Kék flanel teniszkabát, fehér filcrátéttel

# Utazás Párizsba

Két nagy batárban vitték vissza a szőkevény királyi családot Párizsba. Az elsőben ült Lajos király búsan és mindenre elkészülten, tőle jobbra a felesége, Maria Antoinette. A második batárban Erzsébet élt, a király nővére és a fenséges gyermekek... Pedig olyan jól indult az egész. Ha Varennes-ben a postamester (ez az átkozott jakobinus) jól nem ismeri őket, ma már a határon túl lennének.

Epernayben föltartóztatták az előkelő és szomorú menetet. Két polgártárs érkezett, a nemzetgyűlés két kiküldött biztosa, hogy a királyi családot Párizsba vigye. A két polgártárs Pétion és Barnave volt. Barnave a királyi pár kocsijába szállt, szemközt a királynéval, akinek szépségét még vonzóbbá tette a szomorúság és a felháborodás. Barnave nem tudott összehasonlítani a királyné régiebb és mai szépsége közt. Kis grenoble-i ügyvéd volt, akit a forradalom emelt ki vidéki semmisségéből. Most látta először a királynét, akéhez szinte a testi érintés közelségébe (a kocsi ülésai szűkek és szorosak voltak) jutott. Félzségen, de tisztelettel üdvözölte a királyi párt.

A batár továbbhaladt, benne az utasok némák. A vidéki ügyvéd, aki e pillanatban a királyi párnak életre-halálra parancsolhatott, nem szólt hozzájuk. Azok sem beszéltek egymással. Este lett és az áprilisi hold ezüstbe fűrésztötte a francia falvak kicsiny házaát, amelyekben immár nem a régi békés pórok laktak, hanem a trón vad ellenségei. De ezt csak a király tudta és a királyné, nem úgy a tavasz, amely aligha törődött az emberekkel és az idők forgandóságával, hanem beérte azzal az egyszerű hivatásával, hogy fűszeressé tegye az éjszakát.

— Biztos úr, — szólalt meg a királyné — ha megengedné, hogy kinyissuk a kocsi ablakát... Szeretem a mezők illatát és azt hiszem, ettől nem tiltott el sem a nép, sem a törvények.

— Oh madame — szólt Barnave, felugrott és serényen kinyitotta a kocsi ablakait. Maga is megijedt a nagy készségtől, amellyel a királynét kiszolgáltta, de az ablak ekkor már nyitva volt. Talán a gyors mozgás okozta, hogy a forradalmár elpirult, amikor a királyné kedves mosollyal ennyit mondott:

— Köszönöm! Úgy látom, az új emberek is tudnak szeretetreméltóak lenni. A király gögösen hallgatott. Barnave kötelességből felelt. Valami olyasfélé, hogy ő vidéken élt és csak hallomásból ősméri a régi régime fényét: a versaillesi pompát. A királyné kedvesnek találta a vidéki fiút, aki — lehet ez? — még csak szarvasvadászaton sem volt.

— Ön csakugyan azt hiszi, hogy az minden... Versailles... A bálók... Ha tudná, gróf Polignac milyen gyakran volt unalmas és Artois nemkülönb.

A tavasz volt, vagy mi más, de az ifjú forradalmár elpirult, amikor nevét hallotta Artois grófnak, akit a párizsi nép a királynéval hírbe hozott. A királyné észrevette és másról beszélt. A vidékről, a kedves falusi életről. Visszaemlékezett wienerwaldi falvakra, amelyek szülővárosát, Bécsét gyöngéd koszorúként körülölelték.

— Ez több... Ez szebb, mint a mi vilá-gunk. És ha minden, ami velünk történt, nem lenne ilyen szomorú, talán örülnék is, hogy egy kedves vidéki fiatalemberrel ösmerkedhettem meg...

Barnave melle belülről fájt. Soha még ilyent nem érzett. A hangja rekedt lett.

— Madame... Ez sok... Ez nem is le-het igaz...

Nem jutott tovább. A férj, XVI. Lajos, Franciaország királya, lehányt szemmel pihent a kocsi másik sarkában. Dehát nem is alszik, csak tetteti magát, nehogy mind-ezt hallania kelljen neki, aki most nem király, hanem férj, de mint férj nem vé-dekezhetik, mért mint király fogoly volt. Barnave foglya. A királyné nem ijedt meg. Biztosra vette, hogy Lajos érti őt. — Mi ketlen — gondolta — értjük egy-mást. Csak ez a vidéki fiskális, ez az os-toba nem látja, hogy játszom vele.

Az alvó férjre mutatott.

— A tavaszi levegő nyomta el. Meg az-tán... mi más élethez vagyunk szokva... Tudja az udvar... A polgáremberek, azt hiszem, szebben, tisztábban szeretnek.

— En még sosem szerettem eddig, ma-dame — tört ki Barnave-ból.

A királyné csókra nyújtotta a kezét. Barnave lehajolt és óvatosan megcsókolta Mária Terézia leányának fínom kezét. Sokáig egy szót sem szóltak. Barnave-val most annyi minden történt. Egy év előtt még kis vidéki ügyvéd és most kezében a királyné keze. Szemben vele a király.

— Ó értem elárulja a királyt, én ő érte a népet

Megrázkódott, hogy a saját árulására gondolt. De csak egy percig. Nyomban felülkerekedett benne a szerelmes féjni.

— Értem teszi először?... És Polignac gróf! — kérdezte magától.

A királyné eltálatta gondolatát.

— Nem igaz! Tudom, mit gondol... Pol-ignac... Esküszöm, hogy nem igaz.

És Barnave ezentúl elhitt mindent, amit a királyné neki mondott. És ez a szép és okos asszony, aki olyan szép volt, hogy a szépsége már egymagában is okosság, édes dolgokat mondott neki. A trónra gondolt, amelyet ez a tacsok talán még megmenhett számukra és türe, hogy Barnave megcsókolja a csuklóját, ahol nemrég még Artois (mert valóban nem Polignac volt) csókolta. És közben lábá-val a királyt lökdöste. Viselkedjen jól, te-gyen úgy, mintha aludna.

Barnave berögött a szerelemtől. Megfe-ledkezett nemzetgyűlésről, küldetésről, mindenről. Úgy érezte, már ő is hozzátartozik a szeretett nő családjához és lop-va már a királyért is aggódott.

— Vajjon alszik őfelsége? — kérdezte si-noman és megadta a királynak az őt meg-illető címet.

— Lajos? — kacagott a királyné. — Olyan, mint a medve. Biztosan alszik. Nem hiszi? Bebizonyítom. Fölkeltem. Akit jól lehet kelteni, az aludt.

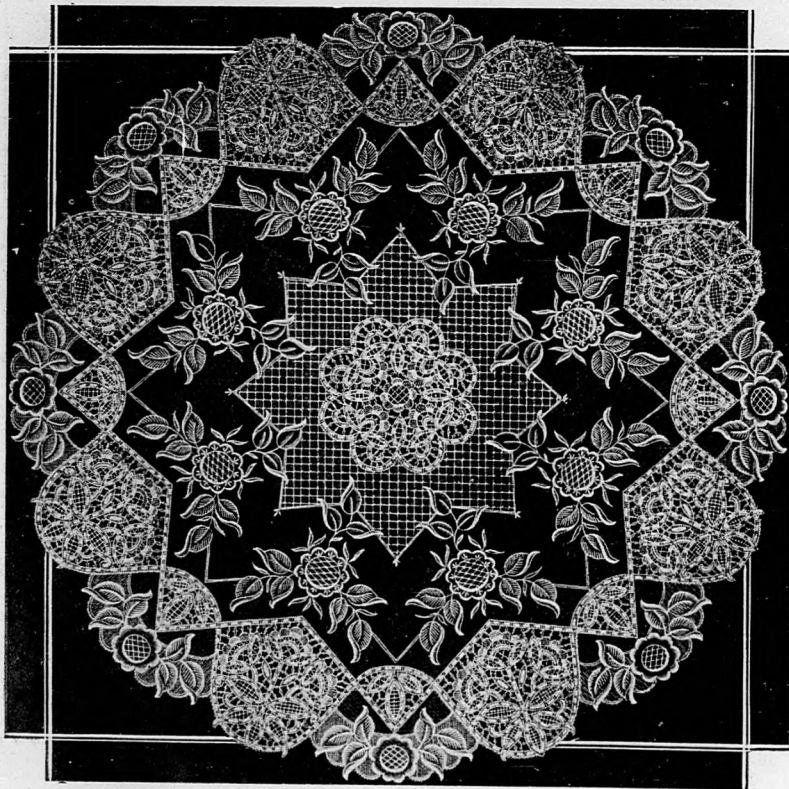
És a királyné rázogatóni kezdte a királyt. Térdénél: kezénél, karjánál. De a király nem mozdult. Erősen aludt, sőt — kirá-lyokkal is megesik — horkolt.

Az átírászott éjszaka tette, vagy mas, a királyné fehér lett, mint a frissen mo-sott vászon. Erre nem számított! Hogy a király csakugyan elalszik és nem törődik vele, hogy mit csinálnak a tavaszi éjsz-akában ők ketlen.

— Madame!... Marie Antoinette! Valami bajod van? — kérdezte Barnave, akinek feltűnt a királyné sápadtsága.

— Nem, semmi... Csak az erős éjszakai levegő. Ó is attól aludt el, — hazudta a királyné.

L. L.



Varrott csipkével díszített terítő. Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában



# Kortörténet a retikülben

IRTA FÓTHY JÁNOS

A szépasszonyt, akiről itt szó lesz, nevezzük egyszerűen: Mai Nőnek. Először, mert valóban az, akit «mai nőnek» nevez az ember, persze ennek a fogalomnak legrokonszenvesebb értelmében, másodsor, mert tulajdonképpen nem is a szépasszonyról magáról lesz itt szó, hanem arról a típusról, amelyet megtestesít. Egyszóval a Mai Nőről.

Ha nagyon szigorúan vesszük, mégsem egészen róla. Arról a „kelléktárról” inkább, amely nélkül Mai Nő elképzelhetetlen és amelyet állandóan magával hordoz, mint északsarki testvére, az eszkin.ó-nó a gyermekét, amit azonban a viláért se tessék rosszmájú célzásnak tekinteni.

Mai Nő kelléktárát, gyűjtőnéven, retikülnek hívják és férfi létemre, állandóan csodálkoznom kell, mennyi minden befér egy ilyen retikülbe, anélkül azonban, hogy még hámoszorannyi bele ne férne. Egy ilyen retikül olyan teljes és tökéletes keresztmetszetét mutatja a Mai Nőnek, hogy — kénytelen vagyok ezzel a régi, elcsépeelt hasonlattal élni — ha valami világkatasztrófa megsemmisítene az egész emberiséget, a Második Emberiség valamelyik tudósa egyetlen ilyen retikül tartalmából megrajzolhatná az Első Emberiség 1940-es nőtipusának képét.

Próbáljuk meg elképzelni, hogy ez az eljövendő tudós, valahol a mai világ romjai között kutatva, megtalál egy ilyen bőrből készült, csatokkal és cipp-zárakkal ellátott valamit, amiről ő nem tudja micsoda, de mi tudjuk, hogy ez ama bizonyos retikül, amely magabazárja Mai Nő egyéniségét. Tudósunk nagy ügyel-bajjal kinyitja a furcsa leletét, amelynek dús tartalmát maga elé önti, aztán vizsgálgatni kezdi.

Először kis arany- vagy csonttégely akad a kezeügyébe, valami kemény, de mégis porhanyós piros anyaggal benne. Ezt nem nehéz felismernie, mint azt a másik tükrös kis szelencét sem, amelyben illatos, rózsaszínű port talál, — nemcsak azért, mert már Cleopatra korában is ugyanilyen csesebecsüket használták a nők, hanem mert nincs az a világkatasztrófa, amelyet a rúzs, a púder és a szájjpirosító túl ne élne. Sokkal nehezebb lesz megállapítania, hogy az az üvegszerűen átlátszó tokba illesztett, fényképpel és bélyegzőkkel ellátott valami, micsoda lehet. Ne hagyjuk a fejét törni, úgysem találja ki soha, hogy ez Mai Nő soffőrigazolványa, amelynek társaságában néhány levelet is talál, a hölgy külföldi barátóitól, néhány fényképet, amelyekről a kutatónak nem lesz nehéz megállapítania, hogy a lelet egykori jogos tulajdonosának — hihetleg — férjét és gyermekeit ábrázolják.

Az aranyból, ezüstből vagy színes csontból készült kis fésű, a parányi hajkefe rendeltetésének felismerése nem lesz nehéz ama távoli és indiszkrét egyének, de bizony megint csak elő kell vennie az Encyclopaedia Britannica egyetlen megmaradt példányát és ebben fel kell lapoznia, mondjuk, Pompadour asszony korát, ha meg akarja tudni, hogy az a kis hosszúkás doboz, benne valami fekete közzettel és parányi nyeles

## Örökmécs

Örökmécs vagyok. Vihartól védett.  
Engem az Isten kegyelme éget.  
Engem az Isten lobbantott lángra.  
Ég felé lóbag szent tüzem lángja.  
Béke és csend van. Serceg a mécses.  
Olaja örök... Cserepe véges...

Korompay Viola

kefével, a szempilla és szemöldök szépítéséhez, sőt építéséhez kellett Mai Nőnek. Mint valamikor Pompadour asszonynak.

Két apró kristályüvegcsét is talál majdani kutatónk a többi lelet között. Erről már kiparólgása is elárulja, hogy illatszert tartottak benne. Ő persze nem tudja, amit mi tudunk, hogy az egyik kis üvegben a divatos parfüm, a másikban a hölgy megszokott kölnivize illatozik.

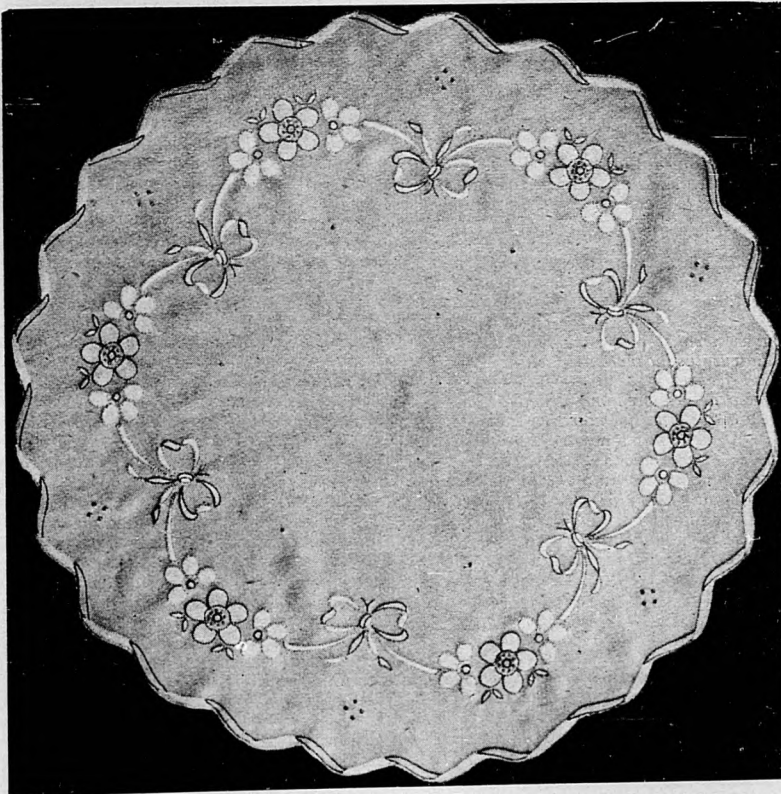
Jaj! A kutató rémülten ejti ki kezéből azt a kecses kis fémtárgyat, amelynek gombját véletlenül megnyomta, mire a parányi csesebecse tüzes szikrákat szór. Sűgvert meg neki, nehogy valami gyilkos fegyvert gyanítson, hogy ezt a szikrázó valamit a mi korunkban öngyújtónak hívták. Mellette pedig, azok a lapos kis fém- vagy bőrtárcában sorakozó fehér rudacsokkak, cigarettá néven, Mai Nő nélkülözhetetlen élvezeti cikkei közé tartoztak. Igen ám, de micsodák ezek az apró törékeny fehér korongok ebben a hosszúkás üvegcsében? Tudósunk megkóstolja és undorral kiköpi a savanykás, kesernyés, rosszízű valamit, amely nélkül mégsem tehet Mai Nő egy lépést sem. Úgy hívja: fejfájás elleni por és idegcsillapító.

No és itt van a csavaros ceruza, a töltőtoll, erre nem lesz nehéz rájönni, mi célt szolgált, a hozzávaló kis notesz és naptár viszont igen hasznos felvilágosításokkal szolgálhat Mai Nő magánéletére vonatkozólag. (Istenem, ha a mi korunk tudósai megtalálhatnák egy régi ró-Mai Nő noteszét!)

Dehát persze, ez még nem minden. Mert itt van még a kulcs-csomó is, a szerencsehozó amulet bridszhez, a szájjesítő cukorka, a parányi zsebkenő, a még ennél is parányibb piros tüllkendő a szájrúzs helyreigazításához, aztán itt van — ez az, aminek rendeltetésére igazán sohasem jönné rá tudósunk — a tantusz-tartó a hozzávaló érmekkel, amelyek egészen mások, mint a mellette heverő kis erszényben talált ezüst- és nikkelpénzek.

Hagyjuk hát tündögni szegény fejét, milyen pénz az egyik és milyen pénz a másik. Általában, hogy a retikül tartalmából mire volt jó ez, mire az, mert hiszen ez az eddigi leltár még egyáltalában nem teljes, — neki több ideje lesz végigkutatni Mai Nő retiküljét, mint amennyi nekünk van.

De ha végzett vele, egy dolgot egész biztosan megállapít majd az az eljövendő kortörténész Mai Nőről. Ez pedig az lesz, hogy — retiküljének tartalmából ítélve, csak tán épp a soffőrigazolványtól és a tantusz-tartótól eltelve — egyáltalában semmi lényegesebb különbség nincs Mai Nő és örök testvére, Tegnapi, sőt Tegnapelőtli Nő között...



Könnnyű mintájú milió. Beszerezhető a M. U. L. Kézimunkaboltjában, VI., Teréz-körút 6

# Egy asszony tévedett...

Denise nekifohászokodott a takarításnak. Gyors mozdulattal kitérta az ablakot és egy pillanattal élvezettel szívtá magába a friss hőküllatú levegőt.

— Nem baj, — mondta önkéntelenül hangosan, — nem baj... Antoine Mourtier felesége vagyok és csak idő kérdése, hogy megismerje a nevét az egész világ... Felvidulva fogott neki a takarításnak. Amilyen parányi volt a lakás, annyi dolgot adott. Rajzlapok, festővásznak, tégelyek és Antoine levett ruhadarabjai hevertek szerte-szét a szobában, amelyet Antoine műteremnek használt. Órák teltek el, míg minden rendbe jött. Minden készen volt már, csak Antoine késett. Denise kezdett türelmetlenkedni, percenként nyitotta ki az ablakot. Végre, egy órai késéssel, izgatottan beállított.

— Denise, édes kicsikém... képzeld csak, kisüt ránk a nap, kezembem a szerencsém kulcsa... ide figyelj, drága! Ma, amikor villamosra akarok szállni, majdnem elgázolt egy autó. Eppen káromkodni akartam, amikor az autó pár lépésnyire megállt előttem és kiszállt belőle egy elegáns úr... Azt hiszem, felordítottam meglepetésemben... Képzeld csak, Brétillon volt az, Paul Brétillon, együtt jártunk nyolc évig gimnáziumba, egymás mellett ültünk öt évig és én készítettem el helyette az összes kötelező rajzokat. Gazdag fiú, az apja Maurice Brétillon, a híres autókirály, nemrég halt meg, ráhagyta az egész vagyonát... Híres műgyűjtő volt az öreg, egy csomó festő, szobrász neki köszönheti a karrierjét... Felujítottuk a barátságot, megígérte, hogy el fog jönni és azt is kilátásba helyezte, hogy egy-két képet vásárolj majd tőlem. Mondta, hogy kötelességének tartja ott folytatni, ahol az apja elhagyta... Csütörtökön délután fog jönni... öt órára itt lesz... Természetesen jó árat fog fizetni a képekért... Kifizethetjük ennek a zsigori háziurnak a lakbért, te veszel magadnak, drágám, szép ruhát, cipőt, esetleg részleire bundát is veszünk és Brétillonnál látni fogjuk a képeimet, divatba fogok jönni, az újságok írni fognak rólam... pár év és világhírű leszek, fiacskám... Hétfőtől csütörtökig csak Brétillonról folyt a szó az ótodikemeleti műteremlakásban. Denise az előkelő vendég tiszteletére új selyemharisnyát vásárolt s a haját fodrásznál hullámosíttatta.

Végre eljött a csütörtök. A lakás ragyogó tisztán, feldíszítve várta a vendéget. A legszébb képek függtek a falon és az álványon Antoine remekműve, az „Álmodozás” várta, hogy a festő úgy tegyen, mintha éppen most dolozna rajta... És egyszerre megszólalt az előszobacsengő. Táviratot hoztak: Antoine édesanyja megbetegedett, hívta haza a fiát.

— Sajnos, egyedül kell mennem, mert két útiköltségre nem telik, — mondta Antoine. — És Brétillon?

— Persze... Brétillon... No, majd írok neki pár sort, hogy ne vegye rossznéven... de ez és ez jött közbe... Remélem, nem fog megsértődni és eljön majd máskor... Egy óra múlva már vonaton ült Antoine és Denise egyedül baktatott haza a pályaudvarról. Csak otthon vette észre, hogy még mindig kezében a levél, amelyet el kellett volna küldenie a küldőnccel... Már-már vissza is fordult, hogy pótolja a mulasztást, amikor hirtelen más gondolata támadt: mi lenne, ha nem küldené el a levelet... Mi lenne, ha eljönne Brétillon és ő egyedül fogadná?... Igazán nem volna abban semmi... sőt egyenesen feleséji kötelessége lenne... Igen, igen, ezt fogja tenni...

A hatalmas Rolls-Royce megállt a ház előtt. Halkan zúgott a lift, pár hosszú perc és éles csöngetés az előszobában. Bájos, karcsú, csillogószemű fiatal asszony nyitott ajtót.

— Mourtier művész urat keresem. Itt lakik?

— Igen... itt... de, sajnos, el kellett utaznia az uramnak, nagyon kéri, ne vegye rossznéven...

— Ejnye, szegény Antoine... sajnálom, hogy nincs itthon, de ha megengedi nagyságos asszonyom... Paul Brétillon vagyok... és ha nem venné tolokodásnak, megkérném, mutassa meg Antoine képeit... — mondta Brétillon és a szemét közben le nem vette Denise arcáról.

— Nagyon szívesen... Odabenn barátságos meleg volt, a sok színes kendő, olcsó szőnyeg egészen jól hatott és a fehérjűgönyös hálfőülke valóban szentélynek látszott. A férfi letette a bundáját, kalapját, kedvesen, otthonosan belevágta magát a lakás egyetlen foteljába és érdeklődéssel nézett szét a szobában.

— Hja, kedves Brétillon úr, így nem lehet ám képet nézni, tessék csak felállni és végig-sétálni a fal mellett... — szólalt meg Denise olyan tréfás közvállalással, amely valószínűleg felvillanyozta az előbb még kissé elfogódott férfit. Brétillon délelőtt kissé unottan gondolt arra, hogy a délután néhány drága óráját Antoine Mourtierrel kell eltöltenie és ime, nyílik az ajtó és Antoine markáns képe helyett egy gyönyörű asszonyt találja magát szemközt. A csere mindenesetre kellemes volt, de az öröm és meglepetés az első pillanatokban kissé megzavarta... Most az asszony csodálatos ösztönrel megütött egy igen kedves alaphangot. Megmutogatta a képeket, finoman, szerényen elmondott mindegyikről valamit. Az idő repült és Brétillon már régen érezte, hogy sokkal tovább maradt, mintsemhogy az illendőség megengedte volna. Úgy találomra rábókkott két képre és megkérdezte, hogy mi az ára. Denise azt mondta, hogy ez nagyon kényes dolog és különben sem sűrűs, meg aztán vannak még képek a nagy szekrényben is, talán nézze meg Brétillon azokat is...

— Igazán? Hát ez pompás... nagyon szeretném azokat is látni, megengedné nagyságos asszony, hogy esetleg kölnap újra előjökjek... Denise mosolyogva felelt, hogy nagyon szívesen látja és Brétillon hálásan és az előirtónál melegebben csókolta meg a feléje nyújtott fehér kezét...

Másnap is eljött Brétillon, áldozatkészen megéjnézte a szekrényből előkerült poros képeket, amelyeket kivétel nélkül tehetségtelen mászalmánynak tartott, viszont annál lelkesebben bámulta Denise tökéletes szépségét. Harmadnap már nem volt kép, amelyet ne látott volna és Denise egyszer csak azon kapta magát rajta, hogy már az ő szépségéről folyik a szó.

— Tegnap kérdezte a képek árát, — szólalt meg hirtelen az asszony. — Nos, gondoltam a dolgon, elővettem Antoine régebbi feljegyzéseit és számításba vettem, hogy magát Antoinehoz milyen régi szálak fűzik, hát olyan árat állapítottam meg a képekért,

amelyek... meg sem közelítik a valóságos értéket.

— De nagyságos asszony, semmi baráti kapcsolat... ez üzlet... itt nincs barátság... csak nem gondolja, hogy én ki akarom használni magukat?...

— Tudom... tudom, kedves Brétillon... hát éppen ezért fizessen megmondom az árat... a két képet fizessen 12.000 frankot...

Magya is megjáédt, amikor kimondta az összeget, a férfi arca is önkéntelenül megrendült, de már elhangzott a szó és Denise előre tudta, hogy az övé lesz a diadal. Brétillon már írta a csekket.

— Parancsoljon, — mondta közönyös hangon, de kigyulladt tekintete elmondta, hogy Paul Brétillonnak, a vételárnak, a csekknek, az érdeklődésnek semmi köze a képekhez.

S egy vadóli hang megszólalt az asszony lelkében:

— Ezt te kaptad... te kerested, nem Antoine... a mosolyodért kaptad...

— Nem... nem — tiltakozott egy másik hang a megriadt lélekben — én... én Antoinét szeretem. Ez mind csak játék volt, színház... Boldog vagyok Antoine mellett, hiszek Antoineban...

Hirtelen félelem fogta el és sírni szeretett volna. A férfi búcsúzott és sok ijesztő dolgot mondott néhány röpké pillanat alatt. Többek közt azt is, hogy: „szeretném” és azt is, hogy: „látni akarom”... meg egy számot is mondott... 316-40... A férfi már elment és Denise mosolygva gondolta át az eseményeket:

— Egyszerre két embert csaptam be... Brétillon azt hiszi, az ostoba, hogy engem vásárolt meg... Antoine pedig boldog lesz, hogy a képeiért kapott ekkora összeget...

Este megérkezett Antoine. Az édesanyja állapota jobbra fordult. Denise szeretett volna már tülesni ezen a kellemetlen kép-ügyön, attól félt, hogy Antoine gyanúsának találja majd a nagy vételárát. Nagyon óvatosan, szorongva mondta ki a 12.000 frankot.

— Micsoda? Tizenkétezer frank a két képet? — horkant föl Antoine. — Nahát ennek a Brétillonnak ördöge van! Ilyen potom pénzen se jutott még remekműhöz... Nem, ne ijedj meg, szívecském, rád nem haragszom, te szegénykém nem tehetsz róla, ez a csirkefogó kihasználta a te tapasztalatatlanságodat. Gondolta, na most itt a jó alkalom, olcsón megszerzem a képeket. Van esse a gazembernek, fogadok, hogy három év múlva darabonként húszézerért adja tovább! Felállt az asztaltól, vetkőzni kezdett.

Denise is ott állt már a fehérjűgönyös hálfőülkében. Antoine öntelt szavai még a júlében csengtek és valami keserű undor töltötte el a lelkét. Még a délelőtt azt hitte, hogy ő csapta be a két férfit, most pedig úgy érezte, hogy ő az, akit becsaptak... igen, őt becsapta az élet... Úgy érezte, hogy az Antoine mellett töltött küzdelmes évek mind-mind hiábavalók voltak, az a zseniális művészlelke, akiben ő eddig áhitatosan hitt, a valóságban nem is létezik... Valami dühös bosszúvágy fogta el és hirtelen felbukant agyában a szám: 316-40.

Reggel ezzel a számmal ébredt és délben feltárcsázta a számot... Míg a hívott szám jelentkezett, arra gondolt, hogy új életet kezd... csak önmagának és a szépségnek fog élni... szép ruhái, csodás ékszerai lesznek... Kihaszánlja majd az élet nagyszerű lehetőségeit...

Ilyenfélre gondolt és ekkor csapta be először önmagát.

Írta: Fr. Boulet. Ford.: H. Lányi Piroksa

# A „nagy nő” vall

Hóry László  
LEVELE

— Az Istenért, művész — kérdezte szinte sápadtan a rémülettel Culp Juliát, a világhírű énekesnőt Ammers Küller dán újságíró — lehetséges ez? Igaz, amit bizalmas körökben suttognak, hogy ön soha nem fog többé fellépni?  
A gyönyörű Julia mosolygott.

— Nézzen körül, asszonyom, — mondotta az újságírónek, — nézze, milyen édes ez a villa, a virágokkal teleültetett kert, milyen kedvesen mosolyog onnan a szökőkút felől rám a férjem, milyen derűs biztonság, áraszt itt minden... óh... gondolni sem akarok többé a színpadi szereplésre!

— De hiszen ön még olyan fiatal! Harmínchédes. És a közönség imádja. Hát lehet nagyobb gyönyörűség, mint naponta megfürdeni a sikerben, tapsokat és magasztaló kritikákat aratni. Rengeteg pénzt keresni!  
Culp Julia álmódóva hunyta le szemét.

— Van... sokkal nagyobb boldogság is van. A békés, nyugodt, családi otthon, a derék férj, akibe szerelmesek vagyunk...  
— De művész...

— Figyeljen rám... Majd én elmondom életem meséjét és akkor ítéljen... Egy kis holland városkában születtem. Édesanyám színésznő volt. A kis holland városok nyárs-polgársága még máig is úgy gondolkozik, hogy a színésznőt mesterség nem szolid dolog és engem, az ártatlan kis lánykát, valósággal bojkott alá helyeztek az elemiben. Osztálytársnőim sohasem hívták meg a színésznő lányát születésnapj uzsonnákra és egyszer — ez életem egyik legfájdalmasabb emléke — egy gazdag kereskedő az egész osztályt meghívta zenés kirándulásra, csak az én nevemet fejlejtete el. Én sírva néztem hogyan mennek a többiek zászlókkal díszített kocsihoz!

De az emberi lélek kiszámíthatatlan. Ugyanazok a polgárok, akik nem engedték, hogy gyermekeik velem barátkozzanak, később mikor híre ment, hogy milyen szép hangom van, habozás nélkül nagy összeget gyűjtöttek össze és Amszterdamba küldtek az ottani zenei főiskolára és évekig fizették értem a tandíjat.

Nem hoztam rájuk szegyet. Mingyárt első bemutatkozásom kirobbanó sikerrel járt. Az újságok olyan magasztaló hangon írtak, hogy külföldön is felfigyeltek rám és Berlinbe hívtak. Berlini hangversenyem után elkendevő rohant hozzám a legelőkelőbb hangversenyiroda főnöke és egy új hangverseny adására akart rábírn. Én azonban ezt visszautasítottam. Hogy miért nem vállaltam a második hangversenyt? Mert ismertem képességeim határát. Tudtam, hogy első hangversenyemem elénekeltém valamennyi határos számot és ostobaság volna egy kevésbé határos műsorral lerontani az első sikerét.

Oh, aki nem próbálta, annak fogalma sem lehet arról az örökös reszketésről, félelemről, mellyel a már kivívott siker megőrzése jár! Száz sikeres szereplést megsemmisíthet egyetlen kudarc. Hányzor kívántam, miközben egy-egy hangversenyemre indultam, hogy bár történe valami csoda, nyelne el a föld a hangversenypalotát, vagy pusztítaná el a tűz... csak ne kelljen átélnem a félelem, kétségbeesés pokoli kínjait! És közben a váratlan, egész lényünket feldúló kis események. Elmondok egyet. Berlinben nagy megráztatást ért. Még ottani tartózkodásom legelső hónapjaiban egy napon udvari meghívót kézbesít a küldönc. A meghívó úgy szólt, hogy a császári család szívesen lát egy a palotában rendezendő hangverseny szereplői között. A meghívón alul feltűnő betűkkel ez volt nyomtatva: megjelenés utcai ruhában.

A meghívót napon és órában huggommal, aki állandó zongorakisérom volt, gyanutlanul meg is jelentem a császári palotában. Mindketten bizony szörzert vittük egy utcai ruhát. Kis sapkánkat fejünkre csaptuk, berakott szürke szoknyácska volt rajtunk, fehér blúzsal. Hát a palotában azután majdnem elaljtunk, amikor kiderült, hogy udvari nyelven mit értenek egyszerű utcai ruha alatt. A szemünk káprázott a selymekről, bársonyokról, ékszerkről. Ma sem tudom honnan volt annyi erőm, hogy mégis végig tudtam énekelni énekszámaimat. Még azóta is gyötör ez a kínos emlék. Azután jött Amerika, Párizs, Róma, Budapest, dollár-, font-, frankesők, aranykoszorúk, bankettek és közben váratlan, gyors házasságkötés Bécsben... Igen, első férjemmel szinte két hangverseny között esküdtem meg és azután jött a művész-házasságok szokott sablonja: én folyton utaztam, a férjem pedig Bécsből küldött leveleket utánam. Néhány év múlva elváltunk anélkül, hogy valójában sejttemem lett volna arról, hogy mi a házasság...

De azután rámszakadt az elfáradás. Egyre szörnyebbnak éreztem a sikerért vívott harcot. Rájöttem, hogy az életnek szebb, magasztosabb céljai is lehetnek, mint ez a folytonos izgalom. Szerelmes lettem Ginsky Vilmos nagyparasba. És ez a szerelem egyszerre új világot nyitott, ráeszméltem az asszonyi élet igazi céljára: család alapítani, gyermeket szülni, egy kis szilárd területen élni, amely a mi otthonunk, ahol biztonságban vagyunk. Nem kell többé bukásoktól, nem rettegni az intrikáktól, nem rémüldözni a holnapról, nem végigszenvedni a lámpaláz kínjait!

Százszekretet erő szörzódéseket dobtam boldogan, szinte gyönyörűséggel félre, mikor férjhezmentem. Nem kell, nem kell! Nem kell a taps, nem kell a rivalda, nem kell a dicsérő kritika! Csak ez kell, ez a kis otthon, ez a csend, derű, boldogság!

\*

A dán újságíró a kissé zavartan állt fel. Már búcsúztak, mikor a szobalány egy távirattal lépett a szobába. Meghívás egy vendégszereplésre. Nyolcszáz dollár egy estére... Culp Julia kétféle a táviratot és karjával az urába kapaszkodik, aki az imént jött be a kertből.

— Ugy-e, ne menjek el, Vili?

— Ne menj el, Juli! — nevet a férj.

Ez a két ember valóban megtalálta a boldogságot.

Az operaházi művész nő édesanyja, a ki nek legújabbon sorsjegyarúsító üzlete van, merőben eredeti reklámötlettel gazdagította a napokban a propaganda történelmét. Ertesítést küldött a szerencsés nyaróknak, hogy a nyere-ménnyel együtt rendelkezésükre áll leánya egy dedikált fényképe, de az lenne talán saját szerencséjük érdekében a legdúvösebb, ha csak a fényképet vennék át, a nyert összeg felében pedig újabb sorsjegyet vennének. Hát-ha legközelebb... A művész nő képének nyertesé kíváncsian várják, hogy az eredeti kabalának milyen hatása lesz a következő házason.

A bakonyi nagy vadászat lövőversenyét gróf Széchenyi Zsigmond nyerte. A kitűnő Afrika-vadász 400 méter távolságról 14 vaddisznó lőtt néhányóra leforgása alatt.

Hekler Antal dr. halálával megüresedett művészettörténeti tanszékét a Pázmány Tudományegyetemen nem töltik be, hanem egyesítik Gerevich professzor tanszékével. Ilyenformán csak egy katedrája lesz a jövőben Budapesten a művészettörténetnek.

Baranyay Zoltán dr., az új chikágói magyar főkonzul a Rex óceánjárón megérkezett Newyorkba, ahol Linzboih konzull az élen a magyar kolónia kitűnőségei várták. Baranyay Zoltán még e hó végén elfoglalja hivatalát. Elődjé Medgyessy László, akit egidejűleg newyorki főkonzullá neveztek ki, szintén rövidesen elfoglalja új állomáshelyét. Baranyay Zoltán felesége és bájos leánya Pesten maradtak, mert a kisasszony most érettségizik az egyik leánygimnáziumban.

Porkai Márton régi képszakértőnek, akinek az öszzel egy Rembrandt, most pedig egy ismeretlen Tizian «Ecce Homo» felfedezésével sikerült irigyei és ellenségei számát jelentős mértékben növelni, egy ismeretlen Bellini-kép felfedezésével sikerült néhány éve művészeti hírnevét Amerikában is megalapozni. Porkai master egyébként még egy szenzációit tartogat társolyában jelenleg is, nevezetesen egy csodolatos Veronese-portrét, amelyet eltorzított, átfestett állapotban sikerült napfényre hozni, sok-sok fáradsággal.

Hosszú Márton, az évek óta Londonban élő magyar festőművész, hír szerint nősül. Egy angol arányokban is milliions lord leányát szándékozik oltárhoz vezetni az angol meszelenésű művész.

A két dudás egy csárdában mese modern változatáról értesült e sorok írója. A két dudás ezúttal a pesti társaság két közismert ura, akik egy borozóban szürcsölgették állandóan a nemes borvidék legremekebb italait. Ebből nem egy félreértés származott. Legutóbb lovagias úgy is támadt a két úr között. Az úgy még sosem hallott érdekes segédi döntéssel végződött, amelynek alapján a két fél megállapodott abban, hogy a borozót csak előre megállapított napokon látogatják. Mondanunk sem kell talán, hogy a határozat szerint a látogatási napok véletlenül sem egyezhetnek. Hír szerint a Váci-utcai sétányukat is hasonlóan szabályozták.

**Zörgő kelengye fogalom** Árajánlatok 495 pengőtől. Textíliaragykereskedő Bp., Deák Ferenc-u. 19

B. Schroll gyártmányok Melarusítója

# SZÍNHÁZ ÉS IRODALOM Üri társaság

## KÉT BEMUTATÓ Irta Kárpáti Áné

### A PESTI SZÍNHÁZ

Michel Duran francia drámaíró *Nem vagyunk házassok* című vígjátékát mutatta be Vaszary János ötletes, friss fordításában. A könnyedén és vidáman szórakoztató darab egy murgeri bohémkellékekkel felruházott, fiatal párizsi plakátrajzolóról, Fernandról szól, akinek az a rögeszméje, hogy a házasság megöregíti az embert és megöli a szerelmét. Éppen azért nem hajlandó feleségül venni imádott barátnőjét, a csirkeesű, kedves kis Simonet, mert hiszen az ő hűségének minden hivatalos eskünel megnyugtatóbb biztosítéka az iránta érzett szerelem. Szerencsére Simone megértő rokonlélek s ugyanúgy gondolkodik. Még azt sem veszi rossz néven, hogy Fernand — hiába, ilyen kiszámíthatatlan bolondok ezek a mulatságos művészek! — óraszám tartó modell-állás során vasúti mozdonyt, vagy éppen lovat rajzol róla. Akkor kezd csak elégedetlenkedni, amikor törhetetlen hűségű szeretője mingyárt első látásra alaposan belehabarodik Evelynébe, egy veszedelmesen csinos, kis kokottba, akit egyébként maga Simone vezetett fel, közös barátjuk, a hitvesében csalódott, melábus Clement megvigasztalása céljából. Fernand és Evelyné mindinkább megértik egymást, míg Simone egyre érzelmesebben szenved, amit azonban gondosan titkol. Sőt, följényesen biztatja Evelynét, hogy azért csak maradjanak jóbarátságban mind a hárman ezután is. Fernand végül kijózanodik s elhatározza, hogy jóvá teszi hibáját. Azzal akarja önmagát bebiztosítani minden további kísértés ellen, hogy — mégis feleségül veszi egyetlen és örök szerelmét, Simonet. A „menyasszony” eleinte nincs túlságosan elragadtatva a dologtól. De mikor nekiöltözik, hogy az anyakönyvvezetőhöz menjenek: lassanként kedvet kap a házassághoz. Az esküvőből mégsem lesz semmi, mert Fernand az utolsó pillanatban meggyőzi Simonet a készülő házasság veszedelméről. Ha belőle férj lesz, — mondja, — ő éppúgy megcsalja majd, mint ahogy a többi férj meg szokta csinálni a feleségét, nem is szólva arról, hogy a házasság-nyújtotta biztonságban menhetetlenül megújulnak egymást. Erre a kissé frivol, éppoly mesterkélt, mint gyenge érvelésre Simone egyszerre meghatódik, ellenállhatatlan gyönyörbe szédül és boldogan teszi le a menyasszonyi ruhát, — ami talán az egész történetben a legkeveseb valószínű, — hogy aztán esküvő nélkül induljon nászútra immár végérvényesen kipróbált hűségű Fernandjával.

A fordító érezhetőleg enyhített a csipős francia vígjáték házasságellenes csúfolódó-kedvén, támadó élén és szabados cinizmusán, ami mindenesetre javára vált a tisztos polgári erkölcsök megóvásának. De talán magának a darabnak is, amely lényegében úgy sem akar több lenni igénytelenül szórakoztató, mulatságyszerző alkalomnál. Ezt a szerepét hiánytalanul be is tölti a *Nem vagyunk házassok*, kivált párbeszédeinek perzsgő frissességével, helyzeteinek elmés kihasználásával és alakjainak karrikírozott rajzával. A jó előadás is sokat lendít a darabon. Különösen Muráti Lili Simone-ját, Perényi bumfordiságában is könnyed Fernand-ját, Somló Janyar humorú Clement-ját és Mezey Mária csabító Evelyné-jét dicsérhetjük, Horváth Árpád stílusartó rendezésével együtt.

### A VIGSZÍNHÁZ

a nagyszerű Feleség kitűnő írójának, Bókay Jánosnak *Első szerelem* című háromfelvonásos vígjátékát mutatta be közvetlenül húsvét előtt. Az új Bókay-darab könnyű-vidám szerelmi komédiának indul, később azonban komolyabb, nyilván drámai elmélyítést célzó s igényesebb írói szándékra valló jellemrajzi és szatirikus elemeket igyekszik magába olvasztani. Ezek némileg megbonjítják a téma természetes egységét, végeredményben pedig inkább akadályozzák, mintsem segítik a szellemes dialógusokra épített vígjáték zavartalan kiteljesedését. Egészében az *Első szerelem* mégsem veszíti el a sikerült kezdetet érdeklődéskeltő hatását. Egyenlenségei ellenére is számos olyan kvalitást villant fel, amely meggyőző tanúságot tesz a tehetséges író leleményéről. Az új Bókay-vígjáték hősnője egy házasságban csalódott, becéző gyengédségre vágyó, sokat szenvedett széppasszony, Gabi, akitől részeges-kártyás, hol kinosan gorbomba, hol még kínosabb ellágyulással szerelmet kolduló férje nem akar elválni. Pedig Gabinak komoly udvarlója van. Egy finomlelkű, öregedő orvosprofesszor, az asszony hűséges, meghitt, régi barátja, aki biztosíthatná számára a boldog élet nyugalmát. Gabi szerencsétlen helyzetét még súlyosabbá teszi szemtelenül élelmes, érdekhajhász rokonainak tolokodása és cinikus-bölcs anyjának folytonos csipkelődő szentenciózása. Nem csoda, ha ilyen körülmények között — züllött férje zaklatásaitól végkép felzavart — meginog és elveszti a fejét. Boldogságot sóvárgó hevíletű lerítéri a helyes útról. Anyja kijózanító figyelmeztetéseivel mitsem törődve, Gabi elfordul a derék professzortól és felgyülemlett érzéseit egy éretlen-zöld, nyegle tacsókora, Jánoskára pazarolja. Teljesen belebolondul az elszakított fiúba, aki jóval fiatalabb nála s behányt szemmel veti magát karjai közé, a sokáig késett „első szerelem” bódult mámorában. A professzor egy kényelmetlen-furcsa „hármast” jelenet után, keserű szájjal utazik el, hogy gyógyulást keressen szíve sajgó sebére. Jánoska viszont rövidesen elpártol Gabitól. Mindez épp akkor történik, amikor az ízsákos férj — anyósa ravasz tanácsát megfogadva — végre beleegyezett a válásba s az asszony így szabad lett. Jánoskát Gabi alamuszi unokahuga, a szörnyeteg sógor csitri-lánya kaparintja meg magának, jó szülei gondos-hatékony közreműködésével. A szerelmében csalódott, álmaiból kifosztott asszony egészen magára marad. A visszatérő professzor betoppán, mindent megért, megbocsát és hűséges barátként holtáig kitart mellette. Az előadás nagyon jó. Különösen *Somló Janyar* lehangdát, följénys, markánsrajzi és finomtónusú professzor-portréja, *Vizvári Marika* pasziánszozásban és szentenciózásban egyképp remeklő, fullánkös nyelvű bölcs mamája, *Ajtay Dosztojevskij*-emlékeket idéző férj-figurája és *Bihary* félelmesen céltudatos, törtető családapája emelkedik ki az együttesből. Érték érdemes megnézni a darabot. *Karády Katalin* nem annyira a bensőséges színészi alakítás, inkább csak a vonzó megjelenés és értelmes dikció külső eszközeivel törekszik életrekelteni Gabi érzelmileg kitzsátatlan, erkölcsileg bizonytalan alakját. *Benkő Gyula* feleslegesen agyonjátásza Jánoska szerepét. *Tolnay Klári* ellenben igazán mulatságos. Elszánt kis macskája csupa eleven élet. A rendezés *Hege dűs Tibor* gondosságát dicséri.

### BESZÁMOLÓ

Új költeményeit «Nyír a fenyők között» címen gyűjtötte össze Romy Erzsébet, akinek verseivel gyakran találkoztak olvasóink a Magyar Nők Lapja hasábjain. Azok a poétai értékek, amelyek a finom lírájú költőnő első verskötetét emlékeztetessé tették, újabb verseiben még kristályosabb tisztaságban, a művészi formák még csengőbb muzikáltságában nyilatkoznak meg. Ez a verseskötet nyeresége az új magyar lírának. — Török Árpádné és családja, kedves előfizetőink Argentínából, a Cordoba-hegyekből kerestek fel üdvözlő sorokkal. Szívöböl viszonzozuk.

**BOMPIANI** kozmetikai készítményeket használ minden sikkes dáma. Kapható: **SMART** parfümery. Bécsi-utca 9.

### HIMEN-HIREK

Fodor István földbirtokos és felesége Papp Irén, nagykőrösi kedves előfizetőink leányát, Irénkét eljegyezte Hartványi Dezső. — Hild Magda okl. tanítónő, Hild László rákosszentmihályi isk. igazgató leánya, kedves előfizetőnk és dr. Zalai Ernő tanügyi s. fogalmazó örök hűséget esküdött a rákosszentmihályi r. k. templomban. — Raffay Rózsika szegedi kedves előfizetőnk a szegedi Fogadalmi-templomban oltárhoz vezette Madár János, Csanádpalota. — Grohman Icait eljegyezte Horváth Ernő, Horváth Károlyné budapesti kedves előfizetőnk fia. — Molnár Mancika kedves előfizetőnk a szegedi Jezsuiták-templomban oltárhoz vezette Rósa Antal m. kir. főtűzester. Tanuk voltak: Olti Mihály m. kir. őrmester és Rósa Dezső faterkeskedő.

**MŰVIRÁG**, dísztoll, eredeti különlegeségek, menyasszonyi koszorú és fátyol **Crosznál, IV., Sütő-utca 1.**

### ANGYALKÁK ERKEZÉSE

Szabó Gyula gy. tisztviselő és neje Noszál Mária áll. tanítónő, főleki kedves előfizetőink örömmel közlik, hogy házasságukat a jó Isten kisfiúval áldotta meg, aki a szent kereszttségben a Gyula nevet kapta. Keresztszülők: Baránszky Hella és Sáfrány Béla. — Lex István Hungya-központi tisztviselő és neje Kerber Mária alsóábrányi kedves előfizetőink boldogan tudatják, hogy házasságukat az ég kisleánnyal áldotta meg, aki a szent kereszttségben az Ilonka Etelka Mária nevet kapta. — Balogh József áll. felvigyázó és neje Szabó Anna iváncsa-ferencmajori kedves előfizetőink örömmel közlik, hogy kisleányuk született, akit Annuska névre kereszteltek. — Lochmajer József és neje Bogvy Ilona, budapesti kedves előfizetőink boldogan értesítenek, hogy Zsuzsika és Gyurika gyermekeik mellé a jó Isten fitestvért küldött, aki a szent kereszttségben a József Szilárd nevet kapta. Keresztszülők: Lochmajer István és Keresztes Katalin. — Selmeczy Béla okl. kohómérnök és neje Werner Irén, jolsvai kedves előfizetőink örömmel tudatják, hogy kisfiuk született, aki a Béla József nevet kapta.

A közismert **SEMLER** cég mindennemű finom szöveteiben ma is nagy a választék.

### IN MEMORIAM

Az őszinte részvét hangján jelentjük, hogy Nemródi András és neje Slevenszky Izabella, búkszéki kedves előfizetőink Bandika fiacskája hathónapos korában lelkét visszaadta Teremtőjének.

# A formosai leány

REGÉNY IRTA PAUL DE CHAUD

V.

— Micsoda?

— Hogy beszéljünk egyszer már másról. Tudod mit? Menjünk el este kissé mulatni az Ambassadeurbe.

Dubreuil nevetett.

— Igazad van. Ránk fér egy kis szórakozás.

Tíz óra felé telepedtek le az Ambassadeurben. A nézőtér zsúfolásig megtelt. A zene buján és színesen bűgött, a színpadon egy táncos pár produkálta magát. A férfi időnként felkapta a táncosnőjét, szélmalomként forgatta meg a levegőben lábánál fogva. A nő káprázatos ruganyossággal ugrott hol a férfi vállára, hol pedig a magasra tartott tenyerére, hogy a következő pillanatban fejil lefelé vesse magát, de a férfi röptében elkapta és a dereka körül megforgatta. Mikor a tánc befejező akkordjaként egymás karjába omlottak, viharos tetszéssel dörrt fel a taps. Revűszám következett. Az illatszertár. A színpadon misztikus fényben nagy parfümös üvegek. Rubin, topáz, smaragd színekben ragyogtak. Az illatszergyáros, egy púpos, gnómszerű alak, lombikja előtt áll és az új kompozíció tőri a fejét. Időnként titokzatos elikszireket önt egy lombikba. Hirtelen robbanás hallatszik, kísérletes muzsika és az üvegek közül kiszállnak az illatszerek lelkei. Gyönyörű, fiatal leányok. A gnóm körül csoportosulnak és táncra csábítják. A gnóm védekezik, az ingerkedő, kacagó leányokat el akarja kergetni. Ekkor az üst vörös lobogásában egy démon-szerű nő jelenik meg. Az új parfüm szelleme. Ráveti magát a gnómra és táncra kényszeríti.

A függöny gyorsan összecsap, az emberek lenyűgözve a misztikus tánctól, néhány pillanatig mozdulatlanul ülnek helyükön és csak azután verődnek össze a tenyereik. A nagy csillárok meggyulladnak. Vége az első résznek. Dubreuil és Carlin kíváncsian néztek szét. Átmentek a szomszédos táncsterembe. A jazz teljes tűzzel játszott és üvegkorongon szerződöttest táncosok és táncosnők igyekeztek hangulatot teremteni.

— Nézz jól körül, Martin! — ingerkedett Carlin. — Talán megtalálod azt a táncosnőt, akivel olyan jól mulattál négy év előtt!

— Akármű legyen, ha nem az ott abban a fekete-arany ruhában!

— Meg kell hívni a páholyunkba! — indítványozta Carlin.

— Még ne. Talán az előadás után! — ellenkezett Dubreuil.

— Szóval még mindig Mary? Rá gondolsz most is?

Dubreuil nem felelt. Szó nélkül tértek vissza páholyukba.

A nyitány után gladiátoroknak öltözött akrobaták következtek, akik egy gép szabályosságával állnak a közönség elé és félkézzel emelgetik egymást, a fejükre állnak és autókat engednek átszáguldani a mellkasukon. Néger énekesek váltották fel az erőművészeket. A világon a négernek énekelnek a legökéletesebben. A néger basszus mélyebb és öblösebb minden más hangnál és tenorjuk egészen nőies csengésű, a szoprán határán mozog. Furcsa és groteszk orrhangjaik vannak és remekül hoznak ki minden hangulatot, rejtélyes epkedéseket csak úgy, mint a kacagató humort. Minden izük-porcikájuk külön mozog és táncol. Mindegyik akrobata és zsonglór egyidejűleg. Mindent tudnak, ami a mozgással kifejezhető. Ez magyarázza a zsidói sikerüket.

A négerok után néhány percnyi zenés szünet következett, mely alatt a teremben elhelyezett reflektorok minden pillanatra változtatják színüket. Ez a nagy attrakció megelőző előkészület, hogy a közönség kellően izguljon és felkészüljön a nagy szenzációra. A nézőtér idegesen feszengett, sutogott, várták az érdekes nagy számot, melyről már hetek óta hasábotk írtak a lapok és amelyikről vitatkozni az időzsidó szerint a legaktuálisabb szalontéma volt: Mister Young és Miss Amry, a hipnózis és fakimutatványok csodái.

Gongütés.

A nézőtérén sötétség támadt. Csak a függöny mögül hallatszott valami rejtélyes fuvolászó.

A függöny szétnyílt. A színpadon lilás félhomály. A háttérben mereven és mozdulatlanul egy fakir, akinek csak körvonala látható. A fény erősödik, a reflektor a fakirra esik és a nézőkből a borzalom kiáltása tör ki. A majdnem mezítlán ember szeges deszkán áll. Egész teste éles késekkel van keretézve. Az ember olyan, mint egy fantasztikus szobor. Lehet, hogy nem is él, mert a szeme sem rebben. Abszolút merev.

Egy frakkos úr lép a színpadra és rövid beszédet intéz a közönséghez. Megmagyarázza a fakírok és keleti bűvészek különös trükkjét, az őnhipnózist, amelyben érzékellenő válnak és semmiféle kínzást nem érznek. Mindazonáltal a mutatványok olyan életveszélyesek, hogy azoknál állandóan két orvosnak kell jelen lenni. A színház hivatalos orvosain kívül felkéri a nézőtérben jelenlévő orvosokat is, hogy fáradjanak fel a színpadra és ellenőrizzék a mutatványt. Győződjenek meg, hogy a mutatványokban semmi csalás nincsen.

A frakkos úr ezután meghajolt és kiment a színpadról. A nézőtérén új mozgás támadt. Néhány nő gőrcsően kapaszkodott a mellette ülő férfi karjába, a zseb-

kendőjét vette elő és máris szája elé gyűrte, mintha sikoltását akarná visszafojtani. Két-három orvos felállt, hogy a zenekaron keresztül vezető kis lépcsőn felmenjenek a színpadra.

Hirtelen éles sípszó hallatszott és Mr. Young váratlan vad ugrással kiugrott a keretből, amelyben állt. Öriöngő, vad primitív zene, tamtamok ütöttek a színpalak mögött. Mr. Young tébolyult-ként keringett, akár a táncoló dervisek. Dubreuil szemei kitágultak, arca való-sággal megmerevült, izgalom és bámu-lat tükröződött rajta.

— Ez az ember... — hörögte, — ez az ember!...

Carlin ijedten nézett rá.

— Mi lett? Mi történt?

De Dubreuil felkapta a látszóvét, megint letette és magánkívül dadogta:

— Lehetetlen! Képtelenség!

Carlin hozzáugrott és erősen megrázta.

— Térj magadhoz! Mi történt?

— Raoul, — mondta Dubreuil, — attól félek, hogy megőrültem.

— Csillapodj! Küldjek orvost? Nem akarsz egy morfium-injekciót? Idegrohamod van?

— Nem tudom. Lehet, hogy víziók győ-törnek...

Elhallgatott és megint a színpadra figyelt. Mr. Young ebben a pillanatban hagyta abba esztelen keringését és a színpad elejére rohanva, kitárt karokkal megállt.

— Hiuti! — tört ki halk, visszafojtotton Dubreuil ajkán.

Carlin megragadta barátja karját.

— Mit beszélsz?

Dubreuil most már való-sággal extázis-ban volt. A páholy sötét háttérébe hú-zódott és dideregve támaszkodott a falnak.

— Ez az ember Hiuti!

— Csillapodj, Martin. Ezek az ázsiaiok úgy hasonlítanak egymáshoz, akár a tojások.

De Dubreuil nem is hallgatott barát-jára. Kinyújtott karral a színpadra mu-tatott.

— Nézd! Nézd! — kiáltotta.

Mr. Young két hosszú tűt mutatott fel. Azután az egyiket arcába szúrta, a má-sikat kinyújtott nyelvébe. A nézőtérén többen felsikoltottak.

— Látod? — mondta Dubreuil. — Így mutatta nekem is...!

És szinte dühbel ugrott előre. Carlinnek az utolsó pillanatban sikerült csak el-kapnia. Kétségbeesett erővel húzta vissza.

— Mit akarsz? — kérdezte rémülten.

— Megölnöm! — kiáltotta Dubreuil.

— Legyen eszed! Ha a színpadra ro-hansz, lefognak, Hiuti ellenben elmenekülhet. Gondolj a botránysra. Azt fog-ják írni rólad, hogy hirtelen megőrül-tél. Nyugdíjba küldenek. Vége a kar-rierednek, az egész életedet tönkre-tessed.

Dubreuil tehetetlenül tördelte kezét.

— De hát mit tegyek?

És a szeméből hullottak a könnyek. Carlin igyekezett vigasztalni.

— Bátorság, Martin! Előadás után meg-várjuk, vagy kikutatjuk, hogy hol lakik és tanuk jelenlétében vonjuk felelős-ségre. Talán legjobban lesz, ha értesítjük a rendőrséget, hogy ez az ember sötét bűnt követett el.

— Igen... Ez helyes. Borzalmas ellen-féllel állunk szemben. Meg kell fontol-nunk, hogy mit teszünk! Fel és alá járt a páholyban, homlokán vereitékseppék gyöngvöztek.

*Mahunka kelengye* minden fogalmat felülmúl. Jó minőség, olcsó ár  
**MAHUNKA FERENC**, Budapest, V., Erzsébet-tér 2

— Mary, drága kis Marym! — sóhajtott. — Mi lehet vele? Hol van?  
— Majd megtudjuk azt is, csak nyugodj meg.

De erről szó sem lehetett. Mert a színpadon gyors egymásutánban olyan események következtek, melyek még az érdektelen és közönyös nézőket is felizgatták. Fialat, indus ruhájú leány lépett a színpadra.

A járása furcsán tévona, a nézése bizonytalan volt, mint az alvajáróké.

A frakkos úr megint előlépett.

— Bemutatom önöknek Miss Amyrát, a jelenkor legcsodálatosabb médiumát. Önök bizonyára mindnyájan tudják, hogy az emberekben általában sokkal több tehetség szunnyad, mint amennyit rendes körülmények között előlúrnak. Alkalmom és lehetőség híján néha egész életükön át rejtve maradnak ezek a tehetségek. Egy magasabb erő azonban bármikor életre keltheti. Ime, Miss Amyra, aki soha életében festéssel nem foglalkozott és éber állapotban a legprimitívebb rajzokat sem tudja elkészíteni, Mr. Young szuggesztíója alatt a legcsodálatosabb rajzokat és festményeket varázsolja előnk. Ms. Young tehát mindenekelőtt hipnotizálni fogja Miss Amyrát, azután megparancsolja, hogy egy önök által kívánt, bármilyen tárgyú képet festessen.

Dubreuil valami furcsa, kacagó-síró hangot hallatott.

— Raoul, — kiáltotta az öröm és rémület különös együttesében — ez a lány Mary! Él itt van! Oh Istenem! A gazember, hipnotikus hatalmában tartja!

— Meg fogjuk szabadítani, Martin! Csak hidegvér. És gratulálok. Miss Mary valóban gyönyörű leány!

— Oh, ha ismerted volna. Hiszen most csak árnyéka a réginek. Milyen sápadt, mennyire lefogott. És a járása... oh! azt hiszem, hogy mindig félálomban lehet. — Vigyázz, hogy észre ne vegyenek! — figyelmeztette Carlin Dubreuil, aki felindulásában kihajolt a páholyból.

E pillanatban dermedt csend támadt a nézőtérben. A szívek dobogását hallani lehetett. Mr. Young lassú léptekkel a leány felé indult, aki reszketve állt.

— Hiszen ez a leány fél, — súgta rémülten egy nő a nézőtérben.

— Ez a produkcióhoz tartozik, hogy hatásosabb legyen! — nyugtatta meg a mellette ülő férfi.

Mindenki félt és aggódott. De senki se kiáltotta el magát, hogy elég ebből a nyomorult idegtornából, ne tűriék, hogy egy emberi fenevad zsákmánya lehessen egy fiatal, viruló teremtsé, akin még a laikusok is láthatták, hogy mint roncsolja ez a szörnyű mutatóvány. A közönség belenyugodott. Fizettek és ezért mulatság jár. Mr. Young megállt Mary előtt. Mereven ránézett és lassú mozdulattal fölemelte kezét. Néhány érthetetlen szót mormogott. Abban a pillanatban Mary hátrahanyatlott és a két mögötte álló szolga kapta karjaiba.

— A hipnozísba esett médium teljesen megmerevedik és nem érez semmi fájdalmat! — magyarázta a frakkos úr, aki megint előre lépett.

Két szolga körülbelül másfélméternyi távolságra tolt egymástól két széket, azután fölemelték a teljesen merev Maryt és fejét az egyik, lábát a másik szék karfájára téve föfektették és így feküdt élő-holt alakjában ebben a rettenítő kényelmetlen helyzetben.

— A hipnotizált nem érez fájdalmakat! — ismételte a frakkos úr és ugyanakkor Mr. Young tükkel szurkálta Mary kezét és égő gyufát tartott a tenyere alá.

— A gazember! — dühöngött Dubreuil.

Mr. Young meghajolt. A boszorkánymester most felkapta a leányt, egy karosszékebe ültette és megint néhány szót mormogott.

— A médium — magyarázta a frakkos — nem ébredt fel, csak megszűnt a merevsége. Szemei még mindig le vannak zárva. Ebben az állapotban azonban Mr. Young parancsára csodálatos képeket tud festeni!

A szolgák festőállványt hoztak, palettát és festéket tettek egy kis asztalra. Az állványon festővászon volt kifeszítve.

— Talán van valakinél egy képes levelezőlap? — kérdezte a frakkos. — Méltó-tassék felnyujtani és Mr. Young kezébe adni. A médium a mester parancsára művészi tökéletességgel teszi nagyban ugyanazt a képet, melyet a képeslap ábrázol. A nézőtérről többen kínálták képeslapjaikat. Az egyik szolga összeszedte a lapokat. — Minthogy valamennyit a médium nem festheti meg, sorshúzás fog dönteni. Kérem a színpadon álló egyik orvos urat, szíveskedjék találomra kihúzni az egyik képeslapot.

Az egyik orvos csakugyan kihúzta valamelyik lapot. A frakkos felmutatta.

— Havas tájkép!

Azután odaadta Mr. Youngnak, aki kezébe vette a képeslapot és mereven, hosszasan nézte.

— Ön most festeni fog! — mondotta angolul Mary felé fordulva. — Látja a kezemen lévő képet?

Mary megrándult. A szeme nem nyílt ki, arcán nagy erőlködés látszott.

— Látom! — mondotta kisvártatva.

— Mit lát?

— Havat, sok havat... és fákat!

— És még mit?

Mary még jobban kínlódott, látszott, hogy mint feszül meg halántékán az ér.

Dubreuil szíve majdnem meghasadt.

— Kis házat... barna teteje van.

— Még! Nézzen jobban! Akarom!

— Egy... egy...

A hangja elakadt, egész teste vonaglott az erőlködéstől.

— Nem tudom nézni! — kiáltotta Dubreuil és kitámolygott a páholy előtti folyosóra. Vízet kellett innia, hogy el ne ájuljon. Carlin, aki utána sietett, rávette, hogy térjen vissza.

Akkor Mary már a festőállvány előtt állt és festett. Csodálatosan dolgozott. Young néhány lépéssel oldalt állt és tekintetét egy pillanatra se vette le róla.

— Vigyázzon, nézze meg jobban a színt... gyorsabban!

A kép percek alatt elkészült. Tökéletesen másolata volt az eredetinek. A közönség tombolt a lelkesedéstől.

## Bányászok

Csattogó, bűgő, sustorgó zengés,  
sziréna-üvöltés, dübörgés, rengés,  
surrogó szíjak, csikorgó fékek,  
fejtűfájdító hangzavar: gépek.

Homályos nagy terem, füstös falak,  
olajos padlón behordott salak,  
szél jár be s ki a törött ablakon  
és kormos lámpát lógat a plafon.  
A sarokban Szűz Mária-szobor,  
előtte térdelő, kis virágcsokor.  
Telik a terem: bányászok gyűlnek,  
csoportok verődnek, állnak, ülnek.

Váltást jelez a sziréna bűgva,  
őregbányász térdeire hullva  
fejét kulcsolt két kezére hajtja...  
Imát mormol sok-sok bányász ajka.  
Lehull az ámen, — még bűg a jelzés,  
kórusban zúg a bányászszóntés:  
«Jószerecsé!»

Kint madárka zeng, lepkék cikáznak.  
A bányamélyben rémek tanyáznak...  
A kenyérréti itt nagy árat kérnek,  
arcok rózsaját, tűzét a vérnek;  
azért nincs pir, azért nincs mosoly,  
a sápadt, fáradt bányászarcokon!

K. Rácz Ida

— A képet az előadás után a tánc-  
teremben előrverezük! — jelentette be  
a frakkos úr. — Különösen felhívjuk  
azok figyelmét, akik érdeklődnek a lé-  
lek ilyen titkos működése iránt! Mr.  
Young most felébreszti a médiumot, aki  
semmiféle fáradtságot nem érez.

Young Mary elé állt és ráparancsolt.  
— Felébred! Nem érez semmiféle fá-  
radtságot. Friss és mosolyog.

Mary kinyitotta szemét és valóban mo-  
solygott. De Carlin megfigyelte, hogy a  
nyitott szemek élettelenül bámulnak a  
levegőbe és a mosoly lélek nélküli.  
A függöny összecsapott, a taps fel-  
dörgött.

Dubreuil felugrott.

— Most menjünk! — kiáltotta.

— Hová? — kérdezte Carlin.

— Fel a színpadra. Egy perccel sem  
szabad késnünk. Azonnal beszélnek  
kell Maryvel.

— Gondold meg! Mindent elronthattunk.  
Hiuít ügyis itt marad legalább a hónap  
végéig, erre szerződés kötelezi. Addig  
kifőzünk valami gondos tervet.

— Ha nem jössz, magam megyek. Be-  
leüvölök, ha most nyomban nem beszél-  
lek Maryvel.

Magára kapta télikabátját és rohant ki  
a páholyból, Carlin riadtan követte.  
Érezte, hogy Dubreuil újabb bajok lavi-  
niáját indítja meg.

(Folytatása következik.)

A mai naptól június hó 30-ig lapunk minden előfizetőjét kedvezményes árú arcpótlásban és kozmetikai kezelésben részesíti: FOLDESNE «JUNO» KOZMETIKAI INTÉZETE, Budapest, IV., Károly király-út 24. Díjtalan tanácsadás, levél útján is. Biztos hatású szépítőszerek.

# HÁZTARTÁS

**Daraleves.** 3 kanál nagyszemű darát körülbelül 1 kanál zsírban pirítsunk meg szép pirosra. Egy fazékba tegyünk annyi vizet, amennyi levesre szükségünk van. Tegyük bele zöldséget és egy kisebb hagymát. Félóráig hagyjuk főni és szűrjük a pirított darára, a zöldséget törjük át szitán, sózzuk, még kissé felforraljuk. Nagyon sűrű ne legyen.

**Ponty sóskával.** A halat megtisztítjuk, bevagdossuk, de vigyázza, hogy át ne vágjuk, tepsibe tesszük és bő vajban, folytonos locsolás közt szép pirosra megsütjük. Ha elkészült, tálra tesszük, vajos burgonyát adunk mellé és külön csészében sókamártást adunk.

**Hússopité.** Leveses vajstészta készítmény. Két részre vágjuk, az egyik felét kissé kisütjük és azután a már előre elkészített töltelékkel megtöltjük. Töltelék: ½ kg borjúcomb, ½ kg sertéscomb meg-sütve és megdarálva, zsírban pirított, apróra vágott vöröshagymával megpárolva, megsózzuk, borsozzuk és hülni hagyjuk. Tesztünk rá egy deci tejfölt. E töltelék a tésztára tesszük, a másik tésztával leborítjuk, forró sütőben sütjük és kockára vágva forróan adjuk fel.

**Borsos szelet.** Marhafelsált vékony szeletekre vágunk, kiverjük, minden szeletet olvasztott vajjal megkenünk, megsózzuk, megborsozzuk, champignongombát apróra vágunk, a szeleteket meghintjük vele. Egy lábasba teszünk zsírt, kékhegynyi paprikát és a szeleteket soronként, fedővel lefedve puhára pároljuk. Tálalás előtt egy deci tejfölt öntünk rá, még egyszer felforraljuk és burgonyapürét adunk hozzá.

**Flekkén.** A már pár napig jégen tartott, nem megmosott, de jól letörölt marhavespecsenyéből 1—1½ ujjnyi vastag, 3 ujj széles, hosszúkás szeleteket vágunk. Ököllel gyengén megvergetjük, megsózzuk, aki szereti, kevés vöröshagymával is bedörzsölheti. Most azután izzó faparázs felett rostélyra helyezzük és mindkét oldalukon 4—5 percig sütjük. Fatányéron tálalhatjuk, de porcellántál is megfelel. Körtésnek az Erdélyben divatos „cika” káposztát adjuk.

**LÁSZLÓ PEHELY GYAPJU VATA PAPAN ALAPITVA SZOLID-MEGBIZHATÓ 1898 • VIII. VAS UCCA 14**

## TÉSZTARECEPTEK

**Stefánia torta.** 8 egész tojást, 21 dkg cukorral addig verünk tűzön, amíg fehér és langyos lesz. Ha kihűlt, adunk hozzá 10 dkg lisztet és megsütjük. Kisülés után három részre vágjuk és a következő töltelékkel megtöltjük: 11 dkg cukrot két egész tojással meleg vízben felverünk és adunk bele 11 dkg puhított csokoládét, amelyet 21 dkg friss vajjal már előre elkevertünk.

**Meggyes lepény.** 10 dkg. vajat, 6 tojás sárgáját jól elkeverünk, adunk bele 15 dkg. cukrot, 12 dkg. darált mandulát, 3 szelet reszelt csokoládét, 6 dkg. morzsát és 6 tojás habját. Kikent, lisztezett pléhre öntjük, szép érett meggyet szurkálunk bele és megsütjük.

**Egyszerű vajstészta.** Negyed kg liszt, negyed kg cerez, negyed kg túró, kevés só, az egészet jól összegyúrni, kinyújtani olyan vastagra, mint a pogácsához szokás, rögtön pogácsa szaggatóval kiszaggatni és megsütni. Melegen adjuk fel. Ugyanabból a tésztából kifliket formálhatunk, izzel töltjük, de akkor a sőt kihagyjuk és felül cukros mandulával behintjük.

**Diótekeres.** 6 tojás sárgáját habosra kavarnak 15 dkg porcukorral, azután adunk hozzá 12 dkg darált diót, 2 evőkanál gríz lisztet és végül a 6 tojás fehérje kemény habját könnyedén közé kavarjuk. Kikent és lisztezett tepsibe öntjük, hogy ujjnyi vastag legyen és rendes tűznel megsütjük. Mire kisül, a következő krémet készítmény el: 14 dkg darált diót vegyítsünk össze 14 dkg vanília cukorporral s egy lábasban 4—5 evőkanál tejjel főzzük fel, azután vegyük le a tűzről és kavarjuk hidegre. Ekkor 12 dkg habosra kevert vajjal vegyítsük össze és kenjük rá egyenlően a kisült tészta, ügyesen göngyöltítsük fel tekerescnek és ujjnyi szeletekre vágva, tálaljuk. Kívül bevonhatjuk csokoládéval.

## Hölgyeim! Le a kötötűvel

Itt a XX-ik század szenzációja, a szab. „Rapid” kézi kötőkészítők. Munkája kézimunka. Minden kötés mint a köhört. Néhány óra alatt köthet magának pullovert, blúzt, vagy ruhát. Kezelése egyszerű. Ara P 35.— Kérje 13. ismertetőt. Áruforgalmi Kft., IV., Sütő-utca 2, télemelet 3.

## É T R E N D

1940 ÁPRILIS 11-TŐL ÁPRILIS 20-IG

- CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: áttört bableves csipetkével, vesepecsenye vadasan, makarónikörítés, pörköltmandula puding. **Vacsora:** hideg töltött tojás, sonkavagdallékkal töltve, tartármártás hozzá, körített liptói, retek, gyümölcs.
- PÉNTEK.** Ebéd: zsemlyeleves, ponty sóskával, vajsburgonya-körítés, túrósalacinta. **Vacsora:** spárga vajjal, snidlinges tojásrántotta, sajt, retek, gyümölcs.
- SZOMBAT.** Ebéd: paradicsomleves, rántott sertésborda, parajfőzelék, kakaószelet. **Vacsora:** meleg sonkacsülök tormával, körített liptói, retek, gyümölcs.
- VASÁRNAP.** Ebéd: aprólékves, spárga vajjal, zöldborsós csirkecsinált, dióhabszelet. **Vacsora:** hideg sült, felesáta, rokfort vajjal, cmentáli, retek, vegyes kompót.
- HÉTFŐ.** Ebéd: spárgaleves, kirántott borjúmáj finom főzelékekkel, Stefánia-keltésztá. **Vacsora:** bányapörkölt galuskával, fejes saláta, sajt, gyümölcs.
- KEDD.** Ebéd: húsleves kockatésztával, főtt hús, sókamártás, rakottburgonya-körítés, pogácsa. **Vacsora:** velő tojással, mártásos burgonyasaláta, sajt, gyümölcs.
- SZERDA.** Ebéd: zöldborsóleves, hirtelen sült rostélyos, gombásrizs-körítés, fejes saláta, citrom-felfújt. **Vacsora:** párizsi, szalámi, vaj, retek, vegyes kompót.
- CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: zöldségleves, vagdalt pecsenye, kalarábefőzelék, mazsolás-szelet. **Vacsora:** tejfölt csirkepaprikás tarhonyával, fejes saláta, gyümölcs.
- PÉNTEK.** Ebéd: halikra-leves, gombás hal, burgonyakrokett-körítés, túrórés. **Vacsora:** spárga vajjal, paríz túrótojással, sajt, gyümölcs.
- SZOMBAT.** Ebéd: burgonyaleves, sodrott hús, lencsefőzelék, rizsfelfújt citromkrémmel. **Vacsora:** töltött kalarábé tejfölösen, burgonyamelett-körítés, vegyes kompót.

## Hasznos háztartási tanácsok

**Kacsa- vagy libapecsenye** sütésénél, ha azt látjuk, hogy idejére nem puhul meg a hús, locsoljuk meg egy kanál ecettel és gyorsan zárjuk rá a sütő ajtaját. Rövid idő múlva a puhulás megkezdődik. Az ecet fele a húson nem lesz érezhető, mert a meleg sütőben az ecetvíz elpárolog.

**A torták töltésére** elkészített krémeket hagyjuk 20—25 percig hideg helyen állni s a töltés előtt még egyszer keverjük jól ki, így sokkal könnyebb és több krémet kapunk.

**Zöldfőzelékeknel,** mint például paraj, borsó, bab, sóska, ha azt akarjuk, hogy megtartsák eredeti, zöld színüket, tegyük egy kékhegynyi szódadikarbónát a főzelékek készítésénél a főzés elején.

**Jó, ropogós rétestésztát** úgy készíthetünk, hogy víz helyett fehér borral állítjuk össze a tésztát, nemcsak ropogós, hanem könnyen húzható is lesz.

**Hogy a már megsült tortákat és tésztákat** könnyen ki lehessen venni a formákból, tegyük a hideg köre néhány percre. Az így keletkezett gőz felszabadítja a tésztákat a formák alsó lapjáról s egészen könnyen kivehető lesz.

**Hogy a pozsonyi kiflink** sütés után szép repedezett legyen, töltés és formázás után kenjük meg tojás sárgájával és egy órán át pihentessük; ha közben megszárad a teteje, kenjük be ismét a tojás sárgájával. Pihentetés közben a tészta megkel, a tojásréteg megrepedezik és ettől márvány-szerű lesz a kifli sülés után.

**Budapest Székesfőváros Elektromos Művei** a május havi költöződésekkel kapcsolatban felhívja igen tisztelt fogyasztói figyelmét az alábbiakra: A helyiségből való ki- és beköltözést, illetőleg az áramszolgáltatás megszüntetését vagy megkezdését a torlóadások elkerülése végett mielőbb, de legkésőbb 14 nappal a költözés előtt kérjük bejelenteni, mindenkor az új fogyasztási hely szerint illetékes körzeti irodánkban. A szükséges munkálatok pontos elvégzését csak akkor biztosíthatjuk, ha a bejelentést a fogyasztó személyesen, vagy két tanuval igazolt meghatalmazottja útján eszközölte. Pénzbeszédőinknek, mérőleolvasóinknak és szerelőinknek átadott üzenetek teljesítéséért felelősséget nem vállalunk. A bejelentés elmulasztása esetén a fogyasztó felelős a további áramfogyasztásért. **Körzeti irodáink:** II., Margit-körút 15, IV., Eskü-út 5, V., Váci-út 74, VIII., Baross-tér 2, IX., Ferenc-körút 9—11. Ugyanott kiállítási helyeink is díjtanul megtekinthetők. *Budapest Székesfőváros Elektromos Művei.*



# KERTKULTURA

Írja SZILAGYI JÓZSEF Budapest székesfőváros kertészeti aligazgatója.

## IDŐSZAKI TAVASZI MUNKÁLATOK

A legsürgősebben el kell végezni azokat a vételeket, amelyeket rendszeres körülmények között márciusban szoktak végezni. Folytatólag vetjük a hónapos retket, a hó vége felé a nyári retket és a céklát, a dinnyét — de ha meleggyünk van —, akkor legjobb gyepekbe vagy tojáshéjba vetni és a májusi fagyok után kiültetni. A tökfészkeket is elkészíthetjük és az előnevelt palántákat kiültetjük, ha nincs, magot vetünk, éjszakára üveglappal és gyékénnyel védjük a lehülés ellen nappal levegőzzük. Védett, szabadföldi palántagyba elvetjük a káposztafélék magját, lehet sűrűn vetni, kikelés után tűzeljük, így gazdagabb gyökérzetet nyerünk, a tűzelt növény a kiültetést nem singli meg. Salátát ültetünk, gondosan ügyeljünk mindig arra, hogy a kiültetendő palánta frissen kerüljön a talajba, ezért előző este jól beöntözzük és nedvesített ládában visszük a kiültetés helyére. A kiültetett növényeket jól beiszapoljuk. Burgonyából csakis gondosan ellenőrzött, betegségmentes gumókat ültetünk. A burgonyát is lehet előhajtani, hosszában felállva sűrűn egymás mellé ládába föld közé vagy homokba rakva és innen kiültetve, így korábban terem. Ne felejtünk el fűszernövényeket vetni: majoránna, kaprot, köményt (ez kétéves) és egyebet. A télen fogyasztandó cikória salátát 30 cm-es sorkavalságra vetjük és a sorokban 20—25 cm-re ritkítjuk.

Nyáron át többször megkapadjuk, télen piciben homokban meghajtatjuk. Az előnevelt articsóka palántákat 1×1 m távolságra kiültetjük. A mángoldot 40 cm sorkavalságra vetjük és 30—35 cm távolságra egyeljük. Vetünk sóskát, újzelandi labodát, ez utóbbi magja nehezen csírázik, mert vastagfalú, kőkemény, ezért ajánlatos a vetés előtt néhány nappal langyos vízben áztatni. Áprilisban állandó helyére kiültetjük a tormaügyőnyét és a spárgatöveket. Az őszi ültetésű kelkáposzta-, fokhagyma-, saláta- és zöldséggyökereket megkapadjuk, a talajt mindenütt gyommentesen tisztán tartjuk. Legkényesebb ideje a gyümölcskertünknek virágzóskor van. Egyetlen fagyos éjszaka megsemmisítheti egész évi termésünket, ne sajnáljuk a fáradságot, amivel az éjszakai füstölés jár. Erre a célra különleges kályhák állnak rendelkezésünkre, ahol ez nincs, ott nedves trágyát égetünk, füstjébe burkoljuk a gyümölcsöset, a tüzet szélirányával egyezően állítjuk fel. Cél szerű műveket tartani a gyümölcsösben, mert eltekintve a mézterméstől, a gyümölcsökben a méhek a virágok megtermékenyítésével is hasznos hajtának. A virágoskertben Szent György napja után elvethetjük az állandó helyre vethető virágok magját, de sokkal helyesebb, ha az olyan növények magját, amelyek az ültetést tűrik, palántagyba vetjük és innen kiültetjük. Bejejezzük az évelőnövényeket, cserjéket, fák ültetését. Levegőhöz szoktatjuk a májusban kiültetendő virágpalántákat. Kiültetjük, — ha az idő enged — a Canná, Dahlia és Gladiolus gumókat.

# Szerkesztői üzenetek

**Pótdíjakat is kapnak az életbiztosítási pályázól.** Lapunk f. é. február 10-i számában a *Foncière Általános Biztosító Intézet* által kitűzött pályázaton a harmadik díjat, mint azt már közöltük, *Imreh Sándorné* alább ismertetendő pályamunkája nyerte el, amelyet terjedelme miatt csak igen rövidre fogott kivonatban közölhetünk. Minthogy a pályázatban felvetett érdekes kérdés a női tábor igen nagy rétegét mozgatta meg, a *Foncière Általános Biztosító Intézet* elhatározta, hogy a pályadíjat nyert 3 pályamunkán kívül további 50 pályamunkát, melyeket a beérkezett levelek közül sorolás útján jelölt ki, egy-egy *Foncière* asztali perselyórával jutalmaz meg. A sorolás eredményeképp alább felsorolt 50 pályázónak a *Foncière Általános Biztosító Intézet* illetékes képviselői révén az órákat egyidejűleg el is juttatta: *Alexy Lászlóné*, *Kerepes. Aradi Teréz*, *Újpest. Ágoston Istvánné*, *Nagylak-Újtelep. Ágoston Józsefné*, *Miskolc. Özv. Berger Károly Lajosné*, *Szeged. Bodó Sándorné*, *Öz. Brandeis Árpádné*, *Székesfehérvár. Dr.*



## Asszonyom! Ebben bizhat!

Citrom „C” vitamin a természetes szépség forrása! Egy-két kísérlet meggyőzi Önt a Citrom „C” vitaminos kozmetikai készítmények csodás hatásáról.

Citrom nedvűs krémje nappalra, púder alá .....	P 2.—
Citrom zsíros kenőcs éjjelre .....	P 2.50
Citrom kenőcs szepő ellen .....	P 4.—
Citrom olaj arctisztításra .....	P 2.20
Citrom ráncalanító olaj .....	P 1.60
Citrom szappan .....	P 1.20
Citrom arcvíz lényes, mitesszeres, zsíros arcőr és pattanás ellen .....	P 2.—
Citrom púder .....	P 3.60
Citrom kréműz tégelyben .....	P 1.60
Citromos kölni .....	P 3.50

## Schadek Antalné Kozmetikai Intézet

IV., Váci-útc. 9. I. 3. Corso-mozi ház. Törvényesen védve. Vidéki szétküldés az összeg beküldése mellett + portaköltség P —.70

*Budai Istvánné*, *Kőröstarcsa. Csetényi Antalné*, *Dunakeszi. Dezi Zoltánné*, *Kecskemét. Erdélyi Emilné*, *Budapest. Esztergomi Imréné*, *Budapest. Fekete Ferencné*, *Debrecen. Fortilly Antalné*, *Lábad. Gál Istvánné*, *Füzesabony. Gáspár Olga*, *Budapest. Gonda Lajosné*, *Sárvár. Hortai Ferencné*, *Miskolc. Horváth Gyuláné*, *Szombathely. Jungné Ignáczy Ilona*, *Sashalom. Kakas Józsefné*, *Dabrony. Dr. Karikó Imréné*, *Győr. Kenéz Antalné* rk. ttó neje, *Kék. Kérdő Istvánné*, *Kispest. Király Jenőné*, *Miskolc. Kobza Vilmosné*, *Budapest. Kormány Lajosné*, *Hódmezővásárhely. Kovács Ferencné*, *Zalaszentmihály. Dr. Kun Károlyné*, *Ocsa. v. Lakatos Mihályné*, *Diósgyőr-Vasgyár. v. Ligethy Béláné*, *Eger. Liporszky Györgyné* tanítóné, *Illy. Magyar Istvánné*, *Érsekújvár. Nagy Albertné*, *Albertfalva. Nagy Györgyné*, *Feisőgalla. Nagy Istvánné*, *Alsófegyvernek. Orosz Lajosné*, *Mosoncentenptér. Pálkincs Józsefné*, *Marcali. Pozsonyi Lajosné*, *Pécs. Preisz Helén*, *Kisvárd. v. Rajky Józsefné*, *Hajdúbószörmény. K. Schenk Mária*, *Balassagyar-*

*mat. Szabó Sándorné*, *Szeged. Szenté Jenőné*, *Pápa. Tasnády Sándorné*, *Szolnok. Tóth Ferenc Béláné*, *Tapolca. Udvardy József*, *Budapest. v. Varga Antalné*, *Szeged. Weninger-Endréné*, *Sümege. Zsibory Bözsi*, *Baja.*

*Imreh Sándorné* harmadik díjat nyert pályamunkájának rövid kivonata: «Nem úgyeletű az a panasz, amit az én kedves Asszonytársom» hozott fel. Különösen nagyon nehéz a szabadpályán levők sorsa, akiké még rosszabb a kérdéses témánál is.» Ezután hosszasan fejtegeti, hogy a közalkalmazottaknak csoportosan kellene életbiztosítással gondoskodni családjukról. Az egyéni biztosítás létrehozásánál javasolja, hogy «a Foncière a «Magyar Nők Lapjában» megjelent «kedves Asszonytársom» levélet valami úton-módon juttassa el minden alkalmazotthoz, iparoshoz stb.» Majd így folytatja: «Ezeket azonban az asszonyok kezéhez kell eljuttatni, mert a férfiak egy nyomtatványt nem szívesen olvasnak el, hiszen éppen eléggé el vannak árasztva. Tudom ezt tapasztalatból! Férfjem egyetlen ilyen nyomtatványt sem olvas el, hanem a papírkosárba dobja. Tehát: az asszonyokon keresztül kell ezt intézni, mert azoknak az életösztöne is azzal van tele, hogy mi lesz a jövővel! Egy asszony sokkal jobban és sokkal többet gondolkodik efelől, mint egy férfi.»

*V. ILUS. Fordítása ügyes, de a téma túlmerész ahhoz, hogy egy olyan családi lap, mint a MNL közölhető. A kisleány rendkívül szimpatikus, de annál kirívóbb a «rossz néni» jellemzése. Igaza volt, amikor nem bízott a közölhetőségben s inkább azzal a céllal küldte, hogy igazolja ezirányú képességét.*

**T. A.-né kórállatorvos neje.** Hálásan köszönjük azt a kivételes szeretetet, amelyben lapunkat részesítette. A szép, meleg, csillogó szavak, amelyek elismerésének és szeretetének ajándékai, többet jelentenek, mert jelentik azt is, hogy ajánlására új előfizetőket kaptunk. Ha lapunk minden előfizetője hasonlóan adna kifejezést lapunk iránti szeretetének, még több áldozatot tudnánk hozni. Egy nagyon értékes könyvajándékkal viszonzzuk és igaz hálával köszönjük lapunkat támogató fáradozását.

**NINCSEN PÁRJA a Magy. Kir. Dohányjövődék szivarjának, cigarettájának.** Három világrész válogatott dohányleveléit dolgozza fel évtizedes tapasztalatai alapján. Változatlanul kitűnő gyártmánya Nikotex minőségben is. Cigarettaí messze külföldön is népszerűek. Híres «Cuba» szivarja. A mezőgazdasági vásárán a közönség szeme előtt készült. Szivarozó csemegéje lesz!

«EGY ÉDESANYA». Csak néhány oldalra terjedő levelében az egész szomorú asszonyi élete bele van préselve. Milyen élet! Eljáróadik az olvasó szíve és a tehetetlenség ököibe szorítja a kezét. És még nem szűnt meg a zaklatás. Ha az erőszak nem érhetett el eredményt, a szép szót, a csábító ígéretet használja fel, hogy kijátssza Önt, gyermeke anyját, mert tudja, hogy a törvény védelme biztosítja eddigi jogait. Tehát vissza akarja csalni s ezután kezdődhetik előlrol a kárvárta. Asszonyom, ne hagyja magát félrevezetni és ilyen átlátszó csalással beugratni. A gyermeket is

# Beretvás pasztilla fejfájás ellen



ön ellen akarja kijátszani, de ő elég okos már, hogy lássa, mi történik a háttérben. Kizárólag önműlik, az ön magatartásán, hogy magányába ne törjön be még egyszer a luciferi hazugság álcárcában a megvesztegetés. Ha azt látja és igazolni tudja, hogy fia tanulmányi előmenetelében visszaesés történt, mióta apja erőszakal magánál tartja, forduljon panasszal az árvaszékhez s nem kétes, hogy a gyermek érdekében olyan határozatot hoznak, amely az anya felügyelete és gondozása alá helyezést rendel el. Az ily értelmű rendelkezésnek az apa köteles eleget tenni. Az ön helyzetében csak egyet ajánlhatunk és ezt igaz szívvel és meggyőződéssel tesszük: szakítson a multtal, amelynek patakokban ömlő könnyei nem mosták el a szenvedést és igyekezzen olyan életformát teremteni magának, amelyben függetleníti a multját a jelenétől. Ez az egyetlen megoldás, hogy megnyugodjon és ne csak a szomorúságát halmozza fel a lelkében, hanem az élet szépségeiből is raktározzon el, amíg nem lesz késő. Bátorság, elhatározás és akarat kell hozzá. Talán még nem késő, hogy sajátmagára is gondoljon és törődjön azaz, ami sebb, jobb napokkal ajándékozhatja meg.

**Tulipán.** Köszönjük a kedves figyelmet, azonban őszinte sajnálatunkra nem közölhetjük, időszerepét elveszítette. Az események oly váratlanul vettek új fordulatot, hogy egyik napról a másikra tárgyalanná vált ebben az értelemben a téma feldolgozása.

**S. LÁSZLO.** Rendkívüli kifejezőképességgel jeleníti meg a húsz év előtt lezajlott forradalomból azokat az eseményeket, amelyek személyesen átélte. Elfogulatlan realitással ábrázolja az akkor látottakat és hallottakat. Hasonló tárgyú írásokat éppen eleget olvastunk s könyvében mégis találtunk új, érdekes momentumokat. Küldje valamelyik könyvkiadónak.

**Dr. R. E. (Keeskemét).** Versét rajtunk kívül álló okból nem közölhetjük, de sorra kerül.

**BALATONFÜRED.** Kétségtelenül igazi rátermettségre vall írása. Hangulatban sincs hiány, csak téves címre adresszálta. Magazinban van a helye.

**Budapest Székesfőváros Elektromos Művei kérelme az építésközhöz.** A folyó évi május hó 1-én beköltözhető bérházak építetőknek és az Elektromos Műveknek egyaránt érdekek, hogy az új bérházakba beköltöző lakóknak az áramszolgáltatás már a beköltözés napján rendelkezésre álljon. Az Elektromos Művek ennek a követelménynek csak akkor tud eleget tenni, ha az érdekelt háztulajdonosok és építésszek az új bérházak áramellátására vonatkozó igényüket az új bérház lényeges adatainak közlésével az Elektromos Művek Ajánlati Osztályánál (V., Váci-út 74. sz., tel.: 290—400) idejekorán bejelentik, illetve, ha a bejelentésük alapján kapott megrendelési lap aláírásával és visszaküldésével a kábelesatlakozás elkészítését kellő időben megrendelik. Együttállalánosságban is szíves figyelmébe ajánljuk az érdekelt háztulajdonosoknak és építésszeknek, hogy az Elektromos Művek hálózatához való csatlakozás műszaki és gazdasági feltételeire nézve már az építkezés megkezdésekor kérjenek ajánlatot, mert előfordulhat, hogy a csatlakozás létesítéséhez oly előzetes hálózati átalakítások szükségesek, amelyek a csatlakozás elkészítését a beköltözés időpontjáig lehetetlenné teszik. Ilyen esetekben az áramszolgáltatás késedelmes megkezdéséért az Elektromos Művek természetesen felelősséget nem vállal.

**Áprilisi tréfa.** Nem lehet egy kissé erősebben fogni azt a gyeplőt? Tréfa ide, tréfa oda, mégis csak több mint tréfa elturni a tréfa jegyében, hogy hol az egyik, hol a másik szép asszonyt csókolja, aminek sikerén ő, a „vidámkedélyű, jovialis úr” derül a legélénkebben. Az asszonyok, akik rendszeres szinten vendégek, nem akarnak skandalumot, egy egészséges, észretérítő, pofonnak is beillő „legyintés” elcsattanásával megzavarni az „emelkedett” hangulatot de a férjek között csak akad, aki feltűnés nélkül észretéríti. Nem kétséges, hogy kellő foganatja lesz a kevésbé tréfás színezetű és józanabb „mókának”. Azért az az úr derülhet továbbra is, csak más módon és nem a maga módján, mint ő vallja.

**Kérjük kedves előfizetőinket, hogy az esedékes könyvajándékaink postaköltéséig, akár az előfizetési díjjal egyidejűleg, akár külön levélben, 20 fillér értékű postabélyeg mellőztassanak küldeni. Teljes listellett: a kiadóhivatal.**

**DIAGNÓZIS.** Kimelegedett szívvel várón, felolvadtan: hasonló a költő ihletéhez. A szerelem is költészet, az élet leggyönyörűbb, legforróbb vallomása és ajándéka. Akinek a szívében kigyúll az érzés tüze: az egész étetre őrzi ezt a csodát a lelkében és ősz hajjal, megrokkant testtel, elhomályosuló szemmel is emlékezni fog erre a pillanatra, amikor többnek érzi magát, mint ember.

**Honka.** Szepőképződés ellen használaton fényvédő arckrém és fényvédő püder, amely kozmetikumok nem bocsátják át a napfény festékképző sugarait. Fontos, hogy minden alkalommal, mikor napfényt érheti a bőrt, alkalmazza e fényvédőszereket. Így nem ujulnak ki a szepülök.

## Reggelre



az este bevett Darmol teljes és fájdalomtalan ürülést hoz. Enyhe, biztos és ezért milliók kedvelik és használják. **DARMOL**

**O. M.** Olaszországi útjára tavaszi és nyári könnyű ruhát vigyen. Templomokba csak hosszúujjú ruhákban szabad bemenni. Ha a társas utazás programjában pápai kihallgatás is fel van véve, ez alkalomra fekete fátyolról is kell gondoskodjék esetleg kölcsönösszeg ellenében ott is lehet beszerezni.

**Zörgő kelengye fogalom.**

**MARICA 22.** Örülünk, hogy minden más lapnál jobban szereti lapunkat. Ösztinte barságsággal várjuk és fogadjuk «bizalmas» vallomását. Véleményünket a dologról a bizalom értékéhez méltón mi is ugyanilyen őszintén és felelősséggel adjuk meg. *Efelől — hiszük — feleslegesen nyugtotjuk.*

**Evek és érvék.** Igen, igen, én tudom, hogy fölleszek, hogy nem is szabad vitakozni az ilyen tájékozatlan és naiv állítással. Nem is vitakozom. Az ellen azonban mégis szabad szót emelnem, sőt tiltakoznom, hogy ne hagyja azt a gombostűt a bőre alatt, mert mégis csak fájdalomt okoz. Itt a baj, látja, irtózék attól az élesebb fájástól, amit a tű kirángatása fog okozni. Ön persze érti, hogy a gombostű jelen esetben az a szerelem, amitől másképpen nem fog megszabadulni, sőt el is gennyesedhet, ha gondolkodás nélkül ki nem rántja. Hogyan? — mintha ezt a meglepődést jelentő kérdést hallanám.



**Nem akarok megöszülni!!!**

„HEINZELMÄNNCHEN“-féle

**Physichrom-hajrenovátor**

Csalhatlan szer az egészséges, természetes hajszin visszanyerésére és az öszülés ellen való védekezésre.

Ez a híres, rég bevált hajvix nem fe-tőszér és semmiféle festőanyagot nem tartalmaz. A haj magabaszvíja ezt a hajvixet és így kelő töpálékot nyer, minél fogva az öszülő hajszálak rövid idő múlva egészséges, természetes színt és megfelelő sűrűséget nyernek. Physichrom-hajrenovátor erősíti és szépíti a haját, remekül fokozza a haj növést és megakadályozza az öszülést a legmagasabb korig.

Heinrich Männchen, Wien

Ára: 4 pengő.

Magyarországon gyártja:

**TÖRÖK PATIKA**

Budapest, VI., Király-utca 12. sz.

Ennyi az egész? Igen, ennyi s azután egy-két napig még érzékeny lesz a helye, végül a nyoma sem látható. Erdemes ilyen kicsiségért állandóan elszenvedni a szúrásokat? Úgy-e nem. Ha nem veszzük komolyan a komolytalan dolgokat, mosolyoghatunk rajtuk. Nem a szerelem komolytalan, hanem az igazét, amely problematikussá válhatott önre. Eldobja a keveset, hogy sokat kapjon.

**Aggódó.** Napi 40 szálmg nem tekinthető kóros folyamatnak a hajhullás. Fejbőre nagyfokú zsíros korpásodása megszüntetésére írasson fel orvosával egy 10%-os kénes hajkenőcsöt és ezzel dörzsölje be, naponta egyszer enyhén masszírozva a fejbőrt. Hetenként mossa meg jó házi-szappannal a fejét.

**Egyedül.** Idegenkedve hunyorítjuk a szemünkét — jól látkunk? Egyáltalán kivethető-e a kép abból a káoszól, amit a szavak tengere összehordott? Eltéved az ember a sorok útvesztőjében. Szembefordulás a mával, olyan bizonytalan tapogatózásfélét érezet, aminek nincs magva, hogy gyökér fejlődhetnék belőle. Hol az a másik és többi fej, amelyet ott láthatnánk a magáé mellett? Nem képzelődünk. Réalisan tiszta a szemünk. Gyanakszunk az ilyen idealistákra épp úgy, mint a rózsaszín felhőkre, amelyek vihart jelentenek, a pillérnélküli szivárványra, a hold fancsali grimaszaira. A világosságban bízunk, a gondolat világosságában. Sok a korrigálival az életünkben, hogy maradóndó épületet építhessünk. Építeni a szeretet fundamentumára, az a jövő programja. Meg kell tanuljunk Krisztus szemével látni, az Ő szívével érezni és az Ő kezével gyógyítani, hogy a mű, amelyet a lelkünkben hordozunk, örök és maradóndó legyen.

**Üde, bársonyos  
arcot varázssal a  
Földes Margit-crème**



## HERMESBABY



Svájci **írógép!**

Súlya tokkal együtt 3,80 kg, 6 cm magas.

**A legtekétebb hordozható írógép!**

Szíveskedjék az alábbi szelvényt beküldeni.

**KOVÁCS A. ÉS TÁRSA**  
Budapest, V., Nádor-utca 5. Telefon: 181-367.

Kérem a **Hermes Baby-írógép** ismertetőjét.

Név: .....

Foglalkozás: .....

Cím: .....

Női ruha iparendély megszerzéséhez előkészítem, szabást, varrást iparilag kiképezem. Kerekas Ferencné, Vámbáz-körút 5.

Kinek volna jó állapotban lévő gyermek sportkoszija eladó? Értesítést „Sportkosci” jeligré kiadóra kérek.

Melyik kedves olvasótársnóm ajánlana becsületes, szépen mosó és vasaló asszonyt. „Tiszta” jeligré kiadóra kérek ajánlatot.

Fényképész-segédnő, a szakma minden ágában tökéletesen gyakorlott, felvétetik. Havi fizetés 70 P. Solti-műterem, Kiskunhalas.

A fővároszhoz lehetőleg közeli erdői helyen a Duna mentén, egészséges faluban, májustól szeptemberig, esetleg október végéig egy bútorozott szobát konyahasználattal bérelnék. Ajánlatokat „Budapesti” jeligré kiadóra kérek.

Német vagy németül jól tudó leánykának jó otthont adnék, aki 10 éves kislánnyal foglalkozna. Cím: B. Gyuláné, Szombathely, Rákosi Jenő-utca 8.

Párizsban évekig vezetők állásban lévő szabász jutányosan készíti női ruhákat, kosztümöket. Höflinger, Kecskeméti-u. 4.

Mimóza világhírű grafológusnő analizál írásból s fényképről. Állandó címe: Pécs, Szent Vince-u. 50. Válaszbélyeg küldendő.

Balatonzámárdiban magányos, emeletes villa, három szoba, konyha bútorozva, terrasz, balkon, villannyal kiadó. Két részre is osztható. Tudakozódní: Bogárdynénál, Budapest, X., Simor-utca 13. I. 75.

A vidéki úri közönség kedvelt panziója: Szabolcs-panzió, Budapest, IV., Petőfi Sándor-utca 14. Polgári árak.

Legmodernebb szabás, varrás, fehérműszabászat, mestervizsga. Elit-szalón, Erzsébet-körút 46.

Keresztény, idősebb úriasszony panzió vezetését vállalná vagy hasonló állást elfoglalna. A háztartás minden ágában jártas, valamint az összes irodai teendőket érti. Leveleket „Rendszerető” jeligré a kiadóhivatalba kér.

Zongorát vagy pianinót azonnal készpénzfizetésért sűrűsöven vennék. Tel.: 139—503. Zongoraterem.

Átadó úrnő részére kis üzem, férjhezmenés miatt. Leveleket „Biztos jövő” jeligré kiadóra kérek.

**Z** ALOGJEGYERT, ékszerért, fogaranyért, szőnyegért sok pénzt fizetek. Baross ékszerház, VIII., Baross-utca 83. Szám. Telefonáljon: 134—770

Budapestre érkező úri személyeknek szép, kényelmes lakásban 2 pengőért megszállás. Főjegyzőné. Orczy-út 40. I. 10.



Rövid fekete gyakorlózongora kettőszáz. Zongorák, pianinók feltűnő olcsón, tisztviselőknék előlegnélküli legcsekélyebb részletre: Rákóczi-út ötven. Zongoraterem, Erzsébet-körút sarok.

Bundák, rókáik, alkalmások Kókay Endre szűcs-mesterénél, V., Vilmos császár-út 10. Tel. 386—784.

Zongorák pianinók előlegnélküli húszpengős részletre 350 pengőtől, legolcsóbban Fenyőné zongoratermében: Erzsébet-körút huszonhat. Bérzongorák csoda olcsón.

Pestre érkező családok számára úri otthont nyújtok. Dolánké, IV., Ferenciek-tere 7. II. 5.

Csillárüdülő egész évben nyitva. Gyönyörű hegyvidék, kényelmes kastélyszobák, zárt folyosók, prima koszt, olcsó panzió. Prospektus. Csillár-üdülő, Mátraszőlős.

## Tanácsot kérnek

Kedves olvasótársnőim közül ki volna szíves postamester-nő-ismerőséhez gyakorolnának ajánlani? Háztartásban is segítenék. Nagy középiskolát végeztem. Leveleket „Szorgalmas” jeligré a szerkesztőségbe kérek.

Kedves előfizetőtársnőim közül ki tudna felvilágosítást adni az aszódi Ev. Leánynevelőtintézet gazdasági és háztartási tanfolyamáról. Kisleányomat szeretném odaadni tovább tanulni s ezért szeretnék tájékoztató felvilágosítást olyantól, akinek a leánya szintén ott tanult. Szíves válaszukat „Erdeklődő” jeligré a szerkesztőség címére kérem.

## APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés szavanként 15 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 30 fillér. Tíz szó aluli szöveg hirdetési díja 1 pengő 50 fill. Jelígrés hirdetésekre érkező levelek továbbítására hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 pengő utalónó át. Állást értesítő hirdetések szavanként 10 fillér. A hirdetés díja előre beküldendő.

Fiatal, németül is tudó leány állást keres gyermek mellé, ahol családtagként tekintik. Választ „Március” jeligré kiadóra kérek.

Intelligens leány ajánlkozik gyermek mellé. Gyermekruha-varráshoz ért. Jeligré: „Keresztény úrnő.”

Félfára úrileány bárminemű állást elvállal. Megkereséseket „19 éves” jeligré kérek.

Szerény igényű, intelligens leányt keresek két-hónapos fiam mellé, aki a háztartásban is segítkezik. Fizetési igény megjelölendő. Dr. vitéz Szentannay Pálné, Kőrösladány.

Özvegy úriasszony elmenne háztartást vezetni intelligens, r. kat. családhoz. Gyönyörű 3 szoba bútorra van, konyha, kamra-felszerelés. Elvinné vagy eladná, esetleg beraktározna. Személyesen szeretne bemutatkozni. Leveleket „Jó gazdasszony” jeligré kéré.

Balatonaligán 2 szoba, veranda, mellékhelyiségek, kis gyümölcsösben kiadó vagy eladó. Keserű, Váci-utca 11/b.

Budapestre érkezőknek „Úri otthont!” nyújtok 2 pengőtől. Hajdóné, ny. MÁV főintéző neje, Erzsébet-körút 2. III. 19. Emlék-ház Lift. T. 132—900.

## A MUL KÉZIMUNKABOLTJÁNAK (VI., TERÉZ-KÖRÚT 6) ÁRAJÁNLATA

Marquissette függönyanyag, 150 cm széles, métere . . . P 4,50, 6,50, 7,50  
Marquissette függönyanyag ekrű alapon, színes csíkozással, 150 cm, métere P 7,50, 8,50

Csipkeshövet, 180 cm széles, m P 6,50  
Gitteranyag, 160 cm széles, m P 5,50  
Gitteranyag, 300 cm széles, sárga színben, jól mosható, métere . . . P 10,50

Csipkeshövet, virágos vagy modern mintás, 360 cm széles, métere P 10,50, 12,— 15,—

Klöpli csipketerítőcske P 3,50, 4,—, 5,—, 6,50  
Kézzelel hímzett tüllerítő 100×100 cm méretben, ekrű színben . . . P 25,—, 32,—

Kézzelel hímzett tüllerítő színes gyapjúfonál hímzéssel, 120×120 cm . . . P 28,—  
Kézzelel hímzett opál batizit zsurgarnitúra, 100×100 cm, terítő 25×25 cm, 4 drb szalvétával . . . P 14,50, 16,50

Magyaros hímzéssel díszített terítő, 70×70 cm méretben, dús, színes hímzéssel P 12,50, 14,50

Baby-gegecske rózsaszín vagy világoskék színben, géphímzéssel és rátéttel, darabja P 2,60, fehér . . . P 2,40

Pólypárna színes pamutvászonból, fehér rátéttel és szép géphímzéssel P 16,50, 18,50

Kocsitakaró és párna cérnapikéből, rátéttel díszítve . . . P 14,50

Horgolt leánykaruha, 2—3 évesnek P 6,50, 7,—

Gyermekkötényke színes pamutvászonból, más színű rátéttel . . . P 2,40, 3,50

Előke géphímzéssel . . . P 1,50

Játékosztály ajánlata kisleányok részére: Tűzhely . . . P 1,20, 4,50

Főzőedény kartonon gyűrőtáblával P 1,—  
Főzőedény dobozban, zom. . . P 6,50

Mozgószemű baba, törhetetlen P 4,50  
6,50

Alvóbabá rózsaszín vagy kék ruhában, kalappal . . . P 4,50  
Messorszár, kockajáték . . . P 2,—  
Miniaturgy babakocsi . . . P 1,80  
Uszonnatáska . . . P —90

Játékok fiúk részére:

Puska . . . P 2,—  
Huszárkard boittal . . . P 2,—  
Felhúzó motorkerékpár . . . P 1,—

Felhúzó motorkerékpár, szikrázó P 3,—  
Tank, önműködő lövöldöző P 5,—, 5,50

Papírmassé katona, menetelő, lövöldöző és különféle formákban drb-ja 70 fill.

Indián, nyilas, lövöldöző vagy lasszóvető 90 fill.

Indián lovas különféle formákban, darabja . . . P 2,10

Cowboy, fűzős kötözött . . . P 2,10  
Cowboy, lövöldöző, revolveres stb 90 fill.

Cowboy, lovas . . . P 2,10  
Vonat: 1 mozdony és 2 kocsi . . . P 4,80

Bőrjátékok: elefánt P 3,20, daxli kutya P 3,50, kacsa ernyővel P 3,50, kiskacsa P 2,20.

Tömött gumilabda . . . 36 fill.  
Sípóló kutya-cica darabja . . . 65 fill.

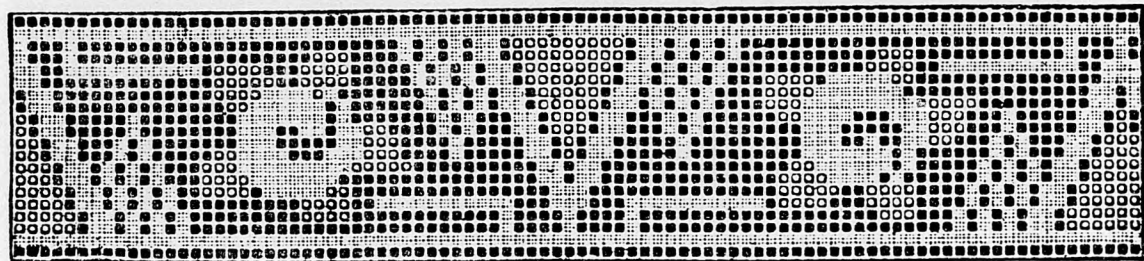
Sípóló kutya és cica, darabja 85 fill.  
Sípóló hintalovas baba, darabja 98 fill.

Sípóló hintalovas baba, darabja 118 fill.  
Sípóló kutya, hintalovas baba és ló P 1,25, 1,30, 1,50

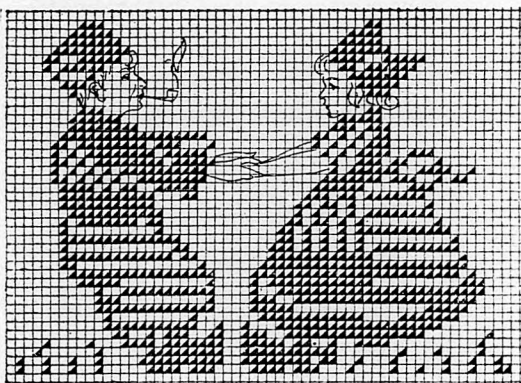
Cserkészfiú és leány szép kiv. . . P 1,10  
Felfújható állatok P 1,20, 1,60, 1,70,  
Felfújható labda P 2,—.

Felelős szerkesztő és kiadó: Papp Jenő.  
Kéziratokat, kisérték, fényképeket nem adunk vissza és nem örünk meg. A lap cikkeinek és képeinek átvétele és közlése tilos. A Magyar Nők Lapját nyomatja a Hungária Hirlapnyomda R-T. Budapest, V., Vilmos császár-út 34. szám. 2898.40

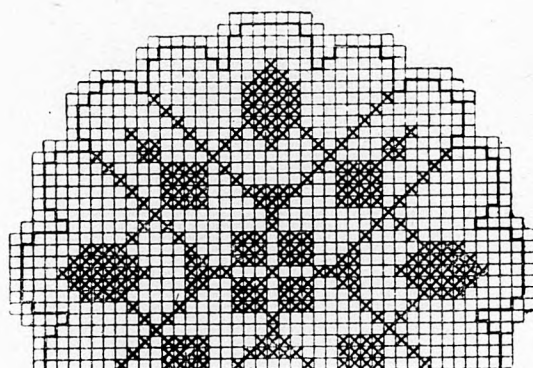
Felelős: vitéz Bánó László igazgató.  
A könyvnyomtatás 500. esztendejében.



5. BETÉT FÜGGÖNYÖK ÉS TERITŐK DISZITÉSÉRE. Készíthető horgolással és recével is. Az összes kézimunkanyagok megrendelhetők a MUL kézimunkaboltjában (VI., Teréz-körút 6.)

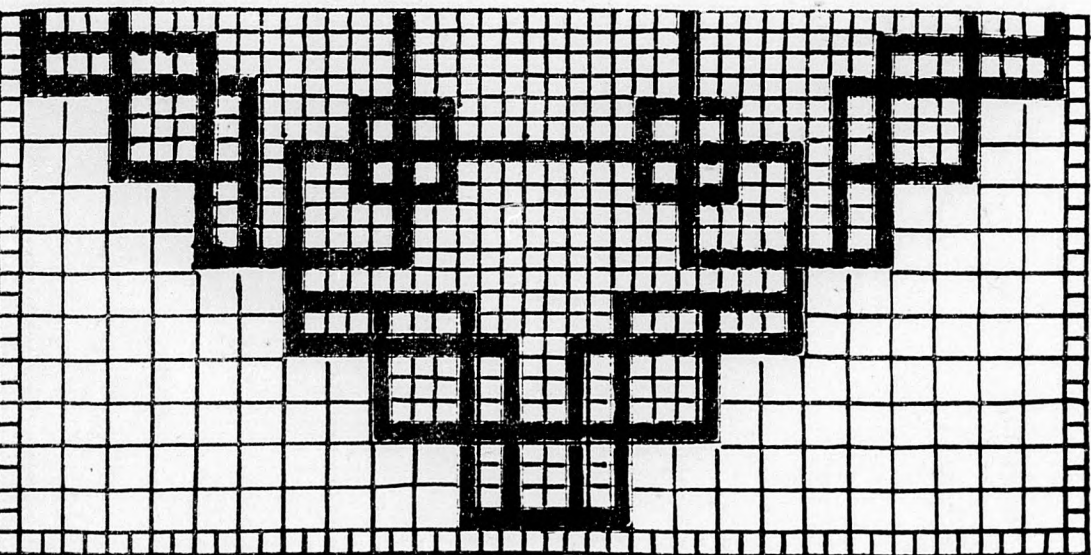


6. Keresztöltéses minta gyerekötényre.

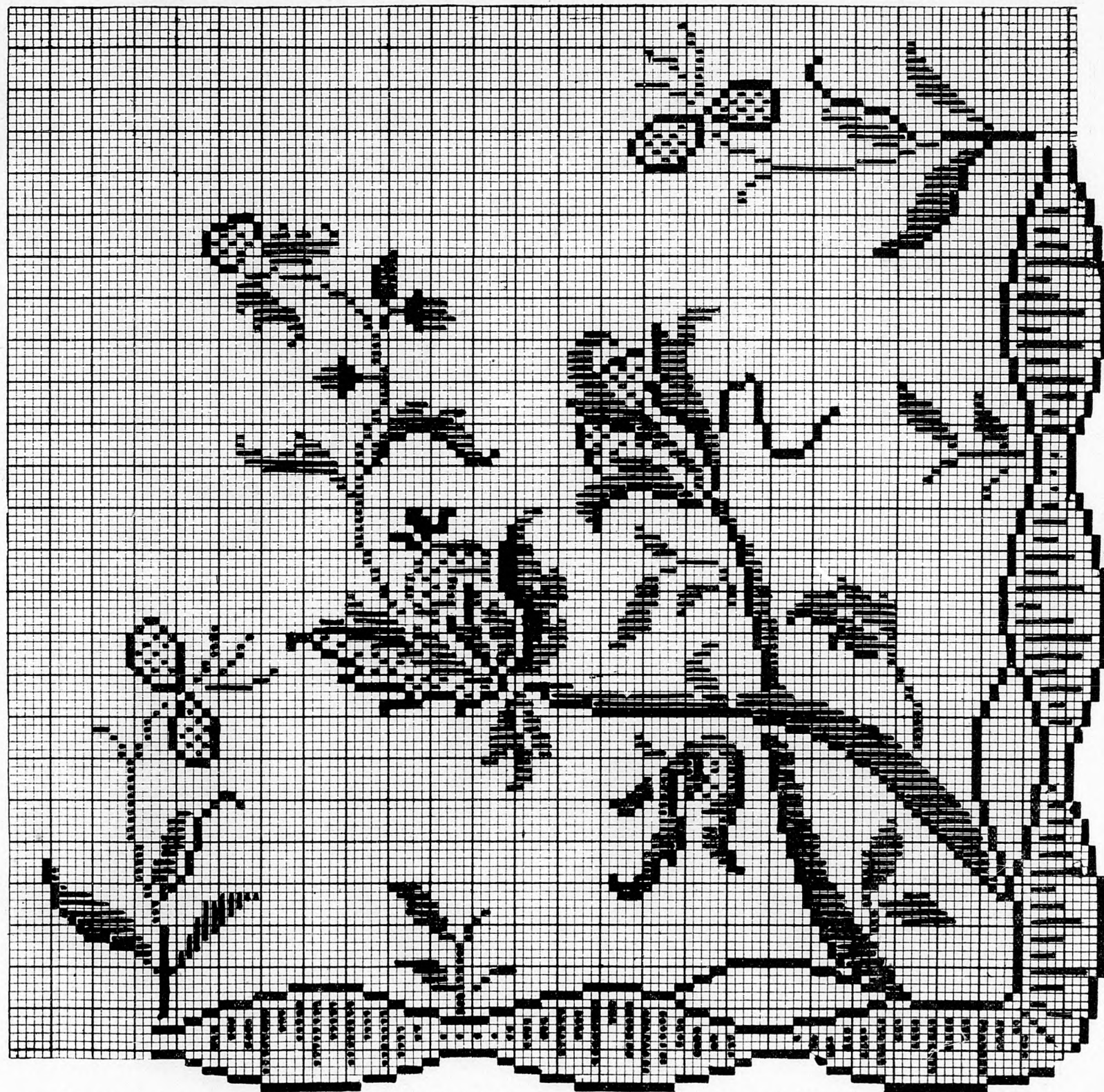


7. HORGOLT VITRINTERITŐCSKE

Függönytervekkel kézimunkamintákkal és babakelengye-  
áránlattal szolgál a MUL Kézimunkaboltja, Teréz-körút 6

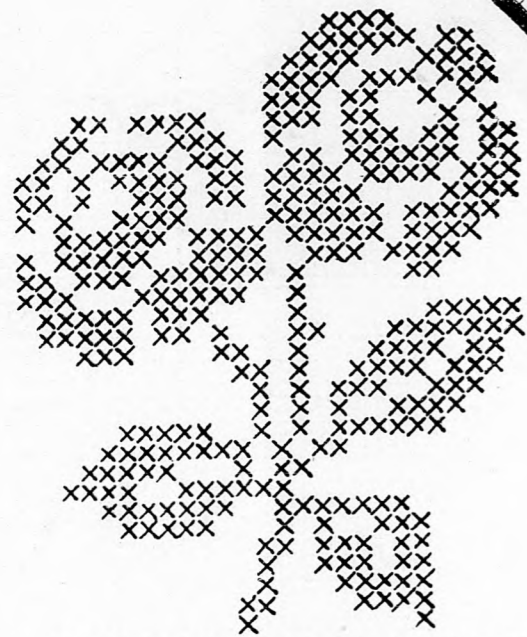


8. HORGOLT TÁLCATERITŐ. 80-as horgoló cérnából készítjük, 1 gombolyag ára 1 P.



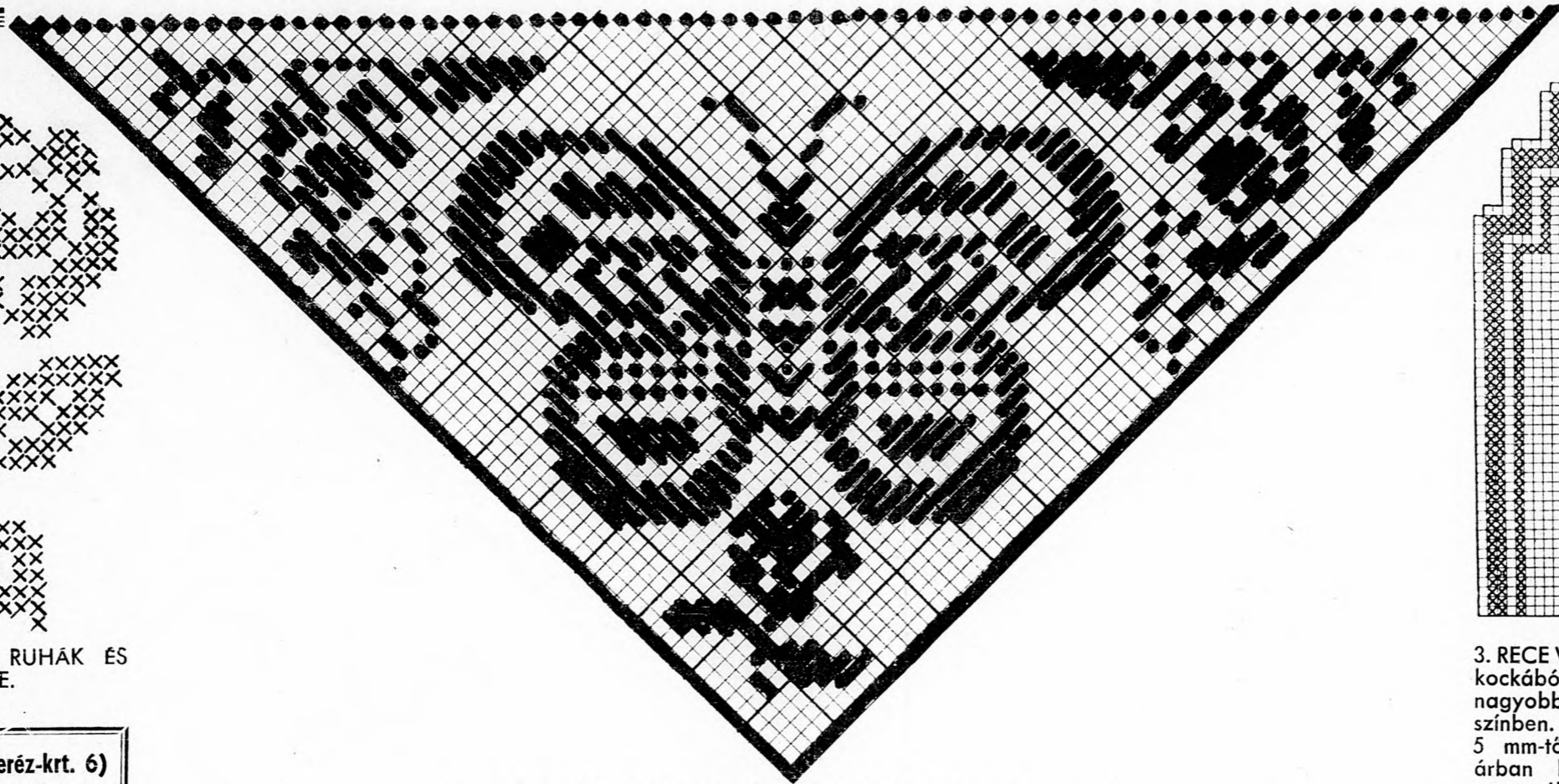
9. ASZTALTERITŐ. Filének vagy horgolással készítjük fehér vagy ekrű színben. Mérete 225 kocka. 5 mm-es kockával készítve 112 cm átmérőjű terítőnk lesz. Készíthetjük 7 vagy 8 mm-es kockákkal is, amint az asztal mérete kívánja. Megrendelhető teljesen készen is, filének készítve 5 mm-es kockával az ára 35.— pengő. Leszámolható nagyított mintája P 1.50-ért megrendelhető.

# A Magyar Nők Lapja 1940. évi április havi kézimunkkamellélete

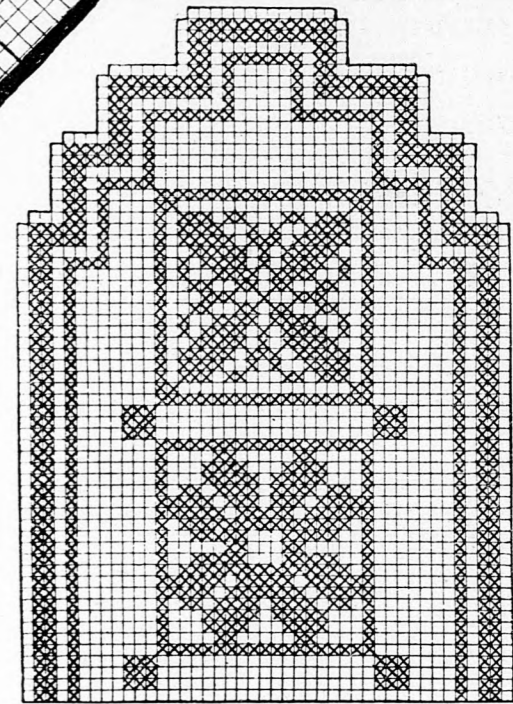


1. KERESZTOLTÉSES MINTA RUHÁK ÉS MILIÓK DÍSZÍTÉSÉRE.

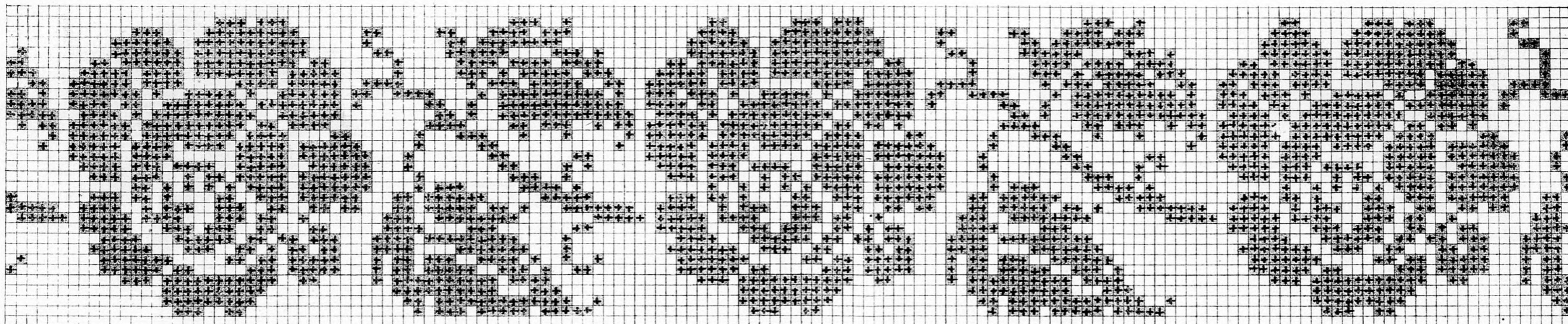
A MUL Kézmunkaboltja (Teréz-krt. 6) szeretettel várja e lap kedves előfizetőit.



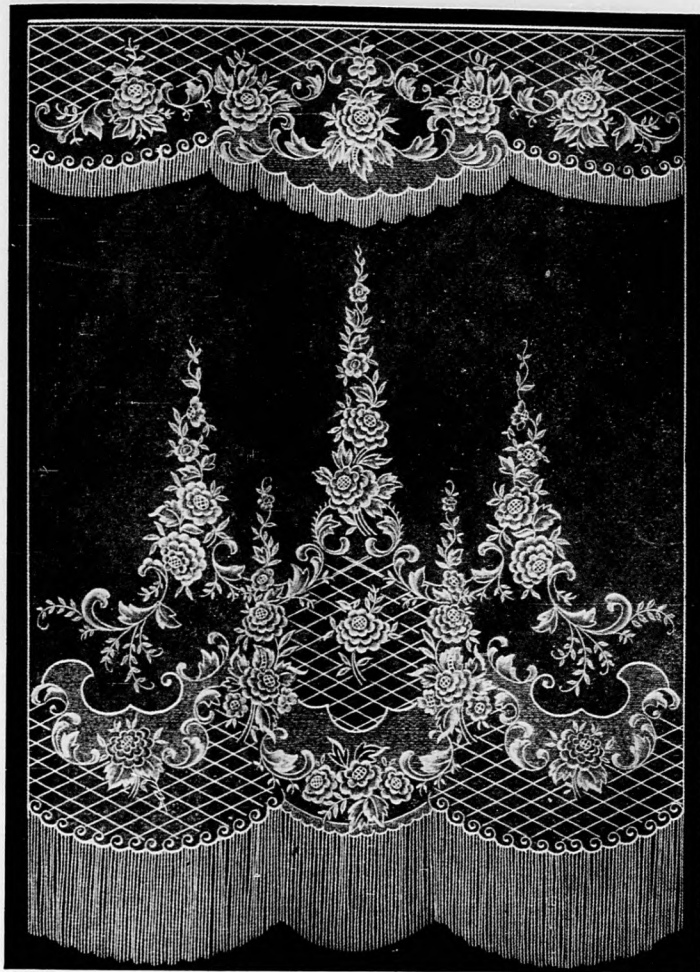
2. HORGOLT SAROKMINTA ABROSZOK DÍSZÍTÉSÉRE. 5 mm-es kockával készítve 36 cm nagyságú sarkot kapunk. Horgolásához 60-as horgológépnát használunk, 1 gombolyag ára 1.— pengő.



3. RECE VAGY HORGOLT FUTÓ, 43x118 kockából áll. Készíthetjük kisebb vagy nagyobb kockákkal fehér vagy ekrű színben. Recének készítése az alapanyag 5 mm-től 10 mm-es nagyságig olcsó árban kapható. Horgoláshoz cénát vagy vékony gyöngyfonalat használunk. Megrendelhető készen is.



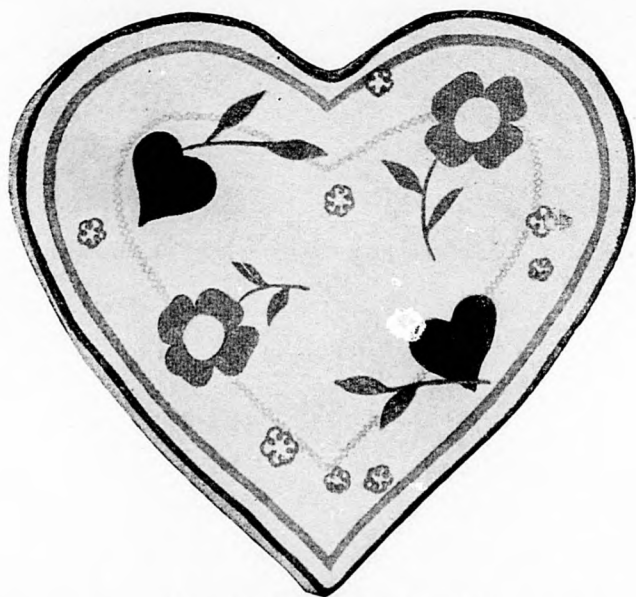
4. HORGOLT BETÉT függönyök és terítők díszítésére. Szélessége 31 kocka. 5 mm-es kockával horgolva 15 cm széles betétet kapunk. Horgolásához 10-es számú gyöngyfonalat használunk.



Hímzett tüllfüggöny. Beszerezhető a M. U. L. Kézimunkaboltjában



*A MUL Kézimunkaboltja  
szeretettel várja e lap  
kedves előfizetőit*

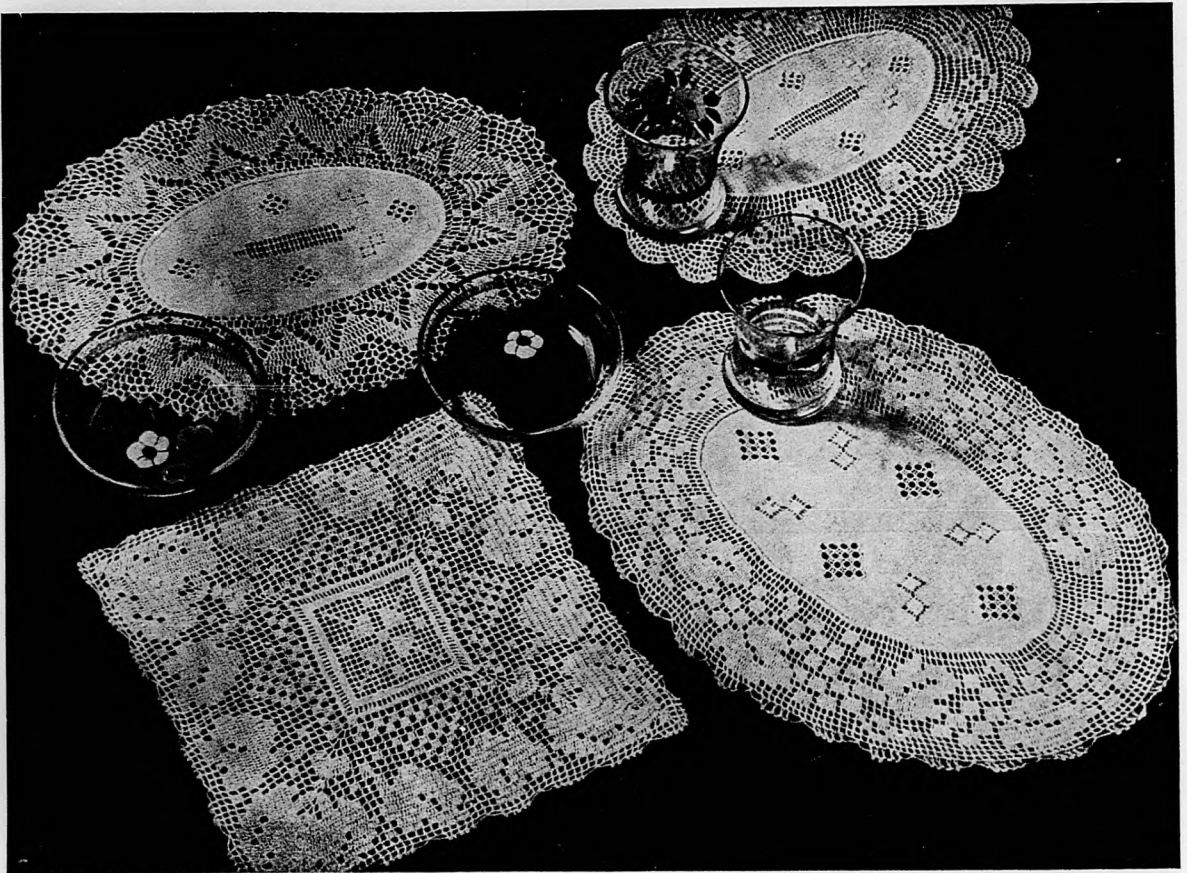


Szívalakú hímzett diványpárna

Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában Budapest, Teréz-körút 6



# MAGYAR NŐK LAPJA



Hímzett vitrinterítőkcskék

Beszerezhetőek a M. U. L. Kézimunkaboltjában, Budapest, Teréz-körút 6